

Gazeta SF nr.37/ aprilie 2014

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

Redactor șef: Alexandru Ioan Despina
Redactor șef-adjunct: Alexandru Lamba
Revistă creată de: George SAUCIUC

Cuprins

Ce-l face pe om scriitor?	3
Sânziana	5
Biruința	9
Lacul lui Eric	14
Dincolo de zid	20
Iluzie	27
Întunericul sinelui (VI)	30
O plimbare până la capătul grădinii (II)	35
Experimentul Doctorului Heidegger	48
Cine se joacă cu noi la Gazetă	52
„New Rose Hotel”	54
„Insula” de Peter Watts	56

Ce-l face pe om scriitor?

by Alexandru Ioan Despina

<http://fanzin.clubsf.ro/ce-l-face-pe-om-scriitor/>

M-am tot izbit de această întrebare în ultima vreme și de fiecare dată am refuzat să-i dau un răspuns, convins fiind că oricare ar fi fost acesta nu ar fi putut să fie decât unul pur subiectiv. Am întâlnit cazuri în care, după o povestire publicată la întâmplare într-o revistă, autorul ei ajunge să se intituleze pompos scriitor, după o compunere școlărească, eseist, o recenzie, critic. Sau două ori trei. Poate cinci. Dar de obicei, una. Pentru că, de regulă, cei lipsiți de modestie nu au nevoie de mai mult decât un prim indiciu, o primă și indubitabilă dovadă, ceva care să le gădile orgoliul și să le mărească auditoriul, pentru a se considera și-n fața altora ceea ce, în sinea lor, știau că sunt deja din momentul în care se apucaseră să siluiască hârtia. Sau, mă rog, pixelii. Și, bineînțeles, cât timp opera lor se reduce la o singură mâzgăleală, se țin cu dinții de ea. O apară înverșunați, își terorizează cunoștințele cu recitaluri și citate, scot în evidență subtilitățile care au fost trecute cu vederea, se simt jigniți până-n măduva oaselor de orice opinie sinceră, deși tocmai o astfel de opinie se chinuiau să obțină. Acum nu trebuie să fim răi și să negăm, mâzgăleala aceea este cu siguranță și cea mai bună pe care respectivul a scris-o în întreaga sa viață. Asta până apare cu a doua, moment în care începe să se simtă jignit dacă rămânem la aceeași concluzie. Că prima ar fi fost mai bună.

Mai sunt și alții, care susțin că o carte te-ar face scriitor, tot la fel cum și pe prim-ministrul României o lucrare de doctorat îl face doctor. Pentru că, vedeți voi, ei nu se referă la conținutul cărții, ci la prezența ei fizică, la copacul acela tăiat, stivuit, ciopârțit, tratat, presat, uscat, copertat pe care cu deosebită vanitate vor să-și vadă scrijelit numele, dând autografe prin piață, la birou, la masă ori în oricare alte instanțe în care-i cădeți pradă. Așa că se dau peste cap, strâng la ciorap, doboară un copac și plătesc un tipograf. Pare că lipsește, totuși, ceva. Deci se dau, strâng, doboară, plătesc. Cam asta ar fi... A, da, am uitat, ar mai fi și scrisul. Nu-i bai! Material e puțin, așa că spațiile devin duble, marginile triple, copertile cartonate, prefetele în cvadruplu exemplar, fontul mărit și îngroșat, iar dacă tot nu ajung la cele 100 de pagini vizate, mai introduc și câteva coli albe, rețete de bucate, bucăți din rețete, poezii pentru copii, copii pentru poezii, și cine știe ce alte minunății. Numai bune de scos la vânzare, așa cum probabil și intenționau, pe cântar, la kilogram. Ajunge să-l/s-o întrebați ce mai face, că imediat, cu falsă modestie și vădită mândrie, o să vă răspundă, târăgănat și timid, „*ete scriu*”. E prea târziu să mai dați înapoi (există totuși o soluție, pe care am să v-o dezvălui în rândurile care urmează), să schimbați subiectul, macazul, linia, respectiva/ul asigurându-se că o să aducă de fiecare dată pe calea cea dreaptă discuția. Și, vă asigur, nu mult o să dureze până când o să scoată o carte din geantă. O, la dracu, urmează să vă sune peste o săptămână să vă ceară opinia! Ca să scăpați nu este nevoie decât să-i răspundeți „*apropo de asta*”, și să vă deschideți dumneavoastră geanta.

Mai există și o a treia categorie, a celor care sunt fără să fie. N-au publicat nimic, nici în vreo revistă electronică și cu atât mai puțin pe hârtie, dar au romanul în cap, personajele sunt gata schițate, creionate, vopsite, spoite (dacă sunteți prieten cu vreo astfel de persoană, îmi pare rău să vă spun, dar există mari șanse să vă numărați printre personaje. Și, din păcate, nu printre cele care ar putea să vă placă) și prin urmare, drept consecință, în concluzie, ajung și ei să se considere mari, tari, neînțeleși și pe nedrept ignorați scriitori. Și poate că și sunt, nu avem cum să știm din moment ce nu-i putem citi. Așa că nu-i de mirare că dintre toți, aceștia sunt și cei mai geniali (sunt conștient de faptul că substantivul cu pricina nu suportă superlativul relativ, însă și voi ar trebui să fiți conștienți de faptul că relativul lor este mai puțin relativ decât al altora). Bine, totuși, că nu toți oamenii funcționează după aceleași principii. Imaginați-vă un ahtiat de jocurile pe calculator care ar ajunge să se creadă pilot, la fel crezându-se și un interlop pentru simplul fapt că a cumpărat un avion, un traficant cu pistol, John Wayne, un Ciomu, doctor ș.a.m.d. Bine că scrisul nu ucide, se

Întâmplă doar să promoveze uneori prostia, însă cum prostia ajută la perpetuarea speciei, avem câștig pe toată linia!

Se pare că, fără voia mea, în loc să răspund la întrebarea din titlu, am răspuns la opusul ei. Când o privește pe cea inițială, sper că ați înțeles care dintre aspectele avute în vizor anterior vă face scriitor. Dar dacă n-ați înțeles, nicio grijă, trebuie doar să vă asigurați că le bifați pe toate trei!

Sânziana

by Bogdan Lazăr

<http://fanzin.clubsf.ro/sanziana/>

„Știi, cred foarte tare că dincolo trebuie să mai fie și alții ca noi, adică ființe inteligente...” de multe ori Ioan conversa cu el însuși. Nu aștepta răspunsuri. Asta ar fi fost chiar culmea, dar, cu toate că auzise că nu e chiar normal, el avea foarte des astfel de dialoguri.

Nu îl interesa părerea celorlalți despre lucrurile pe care le discuta cu sine. De fapt nici nu prea avea cu cine altcineva să discute. În familia lui cu siguranța nu, iar în acest cătun izolat de munte rar se găseau oameni interesați de aceste aspecte. Într-un fel le dădea dreptate, viața era grea și lupta pentru supraviețuire le ocupa aproape tot timpul.

El avusese într-un fel noroc. Era cel mai mic din familie - un accident, așa îi spuneau frații mai mari. Părinții lui erau destul de bătrâni, iar treburile casei fuseseră preluate, de multă vreme, de către frații și surorile lui mai mari.

El era „cel mic” și, chiar recunoștea în sinea lui, profitase de acest lucru. Era acum la liceu și toți îl menajau de la munca grea de muntean.

Pierdea zilele și nopțile prin pădurile de lângă cătun. Nu-i era frică și parcă și fiarele pădurii se obișnuiseră cu el, pentru că nu se mai fereau foarte tare atunci când îl vedeau.

În mod special îi plăcea să stea și să „mediteze”, după cum spunea el, sau să piardă timpul, cum spuneau frații mai mari, într-o poieniță cu un aspect ușor mai diferit.

Aici creșteau alte feluri de plante pe care nu le mai întâlneai prin alte locuri și pietrele, ei, pe astea le studiasse îndelung, erau altfel. Mai dure și cu o culoare spre gălbui. Bineînțeles că nu a fost primul care o descoperise, poienița, că despre ea e vorba. Au mai fost și alții, chiar geologi care au luat mostre sperând, zic sătenii, că e aur, dar au venit, au plecat și nu s-au mai întors.

Tot sătenii mai spuneau că nu e bine să te prindă noaptea pe acolo, că cică ar fi locul în care joacă ielele... „Superstiții!”, gândea Ioan când mai auzea astfel de vorbe. El își spunea sieși un om al științei. „Până nu văd cu ochii mei nu cred așa ceva, auzi... iele, mai lipsește Făt-Frumos și gata povestea”.

Cu toate că îi plăcea să râdă de spusesele sătenilor, stătuse câteva nopți la pândă, poate, poate o apărea vreo sânziană, care brusc și aparent fără motiv, să-l poftescă să fie prințul ei până la adânci bătrâneți. Dar, din păcate și cumva spre tristețea lui, nu apăru nimic, iar de la o vreme să-și petreacă nopțile de vară admirând bolta cerească și, câteodată, chiar să doarmă în „Poiana Fermecată”, cum îi plăcea lui să îi zică.

Aceasta era una din acele nopți în care stătea pe spate, pe o pătură grosuță din lână, și privea la maiestrosul spațiu, care, vrând parcă să-l absoarbă și mai tare în imensitatea lui, părea că se apinsese și fiecare stea era o făclie cu flăcări aproape sesizabile.

- Trebuie să fie... nu se poate. Sunt miliarde, ba nu, mii, sute de mii de miliarde de planete unde viața poate apărea și chiar evolua spre forme conștiente, îi plăcea mult să vorbească așa, mai pretentios, folosind termeni pe care sătenii sigur nu i-ar putea înțelege. Ce știi ei? Lemne, cai, maxim... tractoare. Și atât. Parcă îi și auzea. „Îl știi bă pe Onu, a lu' nea Ghiță?”, întreba unul din sat,

„Da bă, îl știi... e ăla care are numai prostii în cap, nu pune și el mâna să muncească. Lasă că s-o însura el și o să vadă atunci!”, iar toți cei prezenți dădeau aprobator din cap, pătrunși de înțelepciunea vorbelor celui din urmă. Și, tot atunci, un glumeț nu rata să întrebe retoric „Da' cine l-o lua?”, iar în acel moment toți hăhăiau cu gura până la urechi, inclusiv persoanele de sex feminin sau aproape feminin prezente de față, lăsându-se cu grohăituri grotești, care sporeau și mai mult hazul adunării.

Prefera să ignore aceste lucruri și să își vadă mai departe de treburile sale, cu speranța că într-o zi va pleca cât mai departe de aceste locuri și va găsi persoane cu care să poată avea o conversație normală, depășind subiectele mai sus amintite. Totuși, avea momente când simțea că ceva îl ține de aceste locuri. Poate era impresia de libertate pe care i-o dădea hoinăreala prin păduri, poate erau amintirile copilăriei petrecute în aceste locuri sau, poate, era chiar Poiana Fermecată cea care-l ținea pe loc.

În acel moment gândurile lui nu erau decât la pâlparea nefirească a stelelor. În oceanul de lumini, una îi atrăsese atenția în mod deosebit. I se părea că lumina stelei creștea în intensitate și că vine spre el. Clipi de câteva ori, conștient de faptul că privitul îndelung poate da naștere unor iluzii optice. Dar cu toate încercările lui de a-și dezlipi ochii de la steaua buclucașă, efectul era același, steaua se mărea și clar, venea spre el, adică spre Pământ.

Panica îl cuprinsese iar instinctul îi spunea să fugă, să se adăpostească. Rațiunea, atât cât mai era prezentă îi spunea să stea, fiindcă, oricum, în cazul unei catastrofe cosmice nu avea scăpare oriunde s-ar ascunde pe Pământ. Mai grav i se părea altceva, era blocat, paralizat și nu putea să facă nici o mișcare oricât s-ar fi străduit.

Steaua devenise acum cea mai mare de pe bolta cerească, iar poiana, pădurea totul dispăruse. Era el, steaua și... undeva în stânga la limita câmpului vizual, o planetă care semăna cu Pământul, dar cu siguranță nu era el, și care tindea să ocupe locul central al câmpului vizual și să capete proporții din ce în ce mai mari.

Era clar, cădea spre planetă. Păduri nesfârșite umpleau continentul de care se apropia cu o viteză din ce în ce mai redusă. Cumva el asoliza pe această planetă la fel ca navele din filmele SF pe care le văzuse la TV. Era clar, visa, dar era până la urmă un vis frumos. Călătoria printre stele, era pe o planetă străină, exact ce și-a dorit toată viața. Observă că din când în când în imensitatea pădurilor lumini străpungeau întunericul absolut.

În sfârșit ajungea la sol, lin ca un puf de păpădie lăsat să cadă într-o zi fără vânt.

Undeva jos, sub el, observă o luminiță minusculă. Ajuns la sol, într-o poieniță asemănătoare cu a lui, văzu o creatură care ținea luminița. Era clar surprinsă de apariția lui. Ființa, după ce stătuse blocată ca o statuie, speriată probabil, se aruncă la pământ cu privirea în jos. Observă o chestie interesantă: corpul lui, de fapt nu era corpul așa cum îl știa el, era un fel de hologramă și emana o lumină destul de puternică și constată faptul că poiana se luminase prin prezența lui.

Privea interesat spre capul ființei, care era plin de o claie de păr lung asemănător spicului de grâu la grosime și roșcat ca un măr bine pârguit. Corpul era înveșmântat cu ceea ce lui i se păru un chimonou și, după toate aparențele, avea două membre inferioare și două superioare. Citise undeva despre evoluția convergentă a speciilor, deci pe undeva i se părea logic ce vedea.

Ar fi vrut să mai studieze creatura, dar era curios ce era și împrejur. „Complex vis!” și parcă nu se mai termina, cu toate că nu-și dorea de fel acest lucru gândi el, în timp ce studia vegetația cu frunze albastre, de altfel foarte asemănătoare cu cea de pe Pământ. Dădu să iasă din poiană și să intre în pădurea deasă, dar își dădu seama că pur și simplu nu putea să facă acest lucru. Nu putea părăsi poiana. Era blocat aici. Singura șansă de a mai afla ceva era să se întoarcă la ființa care încă era unde o găsisese prima dată, dar care de data asta privea curioasă spre el.

Se apropie încet, să nu o sperie. Își dădea seama că seamănă foarte mult cu o fantomă luminoasă. Spre satisfacția lui creatura nu părea atât de speriată și continua să-l privească în timp ce el se apropia, rămânând totuși în genunchi și făcând cu membrele superioare tot feluri de gesturi neînțelese.

Ajuns la aproximativ doi metri de ea se opri. Observă doi ochi mari alungiți, un nas minuscul și o gură micuța care îi completa chipul. Pielea închisă la culoare avea niște tente roșiatice. I se părea straniu și străin de tot ceea ce fusese el obișnuit, dar cumva plăcut, încât nu-și mai putea desprinde privirea de la acest chip.

Prima mișcare o făcuse ea, adică creatura. Lui Ioan îi plăcea să creadă că este o ea. Normal, el era Făt-Frumos. Și ea? Cine era ea??? Primul nume care îi veni în minte fuse Ileana Cosânzeana din poveștile pe care bunica lui i le spusese când era mic.

Luă de jos un coș de nuiete plin ceea ce păreau a fi fructe și i-l puse la picioare. Apoi se retrase încet cu ochii în pământ.

Se aplecă să atingă fructele dar mâna lui trecu prin ele ca și cum nu ar fi existat. Atunci se așeză în genunchi și își puse mâinile pe pământ în apăsând cu putere. Nu putea să bage mâinile în sol, era impenetrabil și observă aceeași culoare gălbuie a rocilor, la fel ca în Poiana lui Fermecată.

Observă că atmosfera începea să se lumineze iar corpul lui devenea din ce în ce mai străveziu. Venea dimineața în acea parte a planetei.

Ceva îl trăgea în sus și încet se depărta de sol. Cosânzeana lui se ridică în picioare și îl privea cum se ridică. Viteza creștea amețitor și ajuns deasupra planetei observă un amănunt fantastic. Planeta avea o soră cam de aceeași dimensiune. Nu avu prea mult timp de studiu pentru că steaua planetei ocupă locul central și începea să scadă rapid în dimensiuni.

Se trezi amortit și cu soarele în ochi. De data asta era sigur acasă în poiana de pe Pământ.

- Ce vis superb, spuse el întinzându-și toate oasele.

Își luă pătura în spate și plecă agale spre sat. Va reveni și la noapte cu siguranță, poate cine știe, va călători din nou spre Ileana lui din spațiu. Zâmbi, nu mai era copil, nu credea nimic din ceea ce își amintea totuși atât de clar de parcă ar fi fost aieva.

În seara următoare se așeză nerăbdător pe pătură și așteptă. Nu dură mult și spre surpriza dar și spre groaza lui decolă și se trezi în poiana de pe planeta străină iar... „Cosânzeana” era acolo așteptându-l. Deja era speriat, dar și fericit. Ar dori să facă asta toată viața. Cineva îl aștepta și cu cât stătea mai mult cu ea cu atât era mai atras de acel extraterestru angelic.

Trecuseră deja câteva săptămâni bune, frații lui munceau în pădure și îl lăseau în pace. El era în vacanță. Liceanul trebuia să se fie lăsat să învețe, după cum spunea el, și doar în mijlocul pădurii putea să facă asta.

Făcea progrese cu „prietena” lui nocturnă. Deja comunicau prin semne și cumva îi dăduse de înțeles că el era de pe altă lume de pe altă planetă. Îl privea cu ochii mari și el se îneca în ei sperând să rămână lângă ea toată viața. Își făcea planuri să renunțe la liceu și să rămână în sat, să

muncească alături de frații lui și noaptea să se întoarcă acolo departe, lângă ea. Era sigur că e o ea, sufletul lui îi spunea asta.

Era o noapte senină ca multe altele pe care le prinsese de când călătorea. Totul era perfect, ea era acolo și stăteau amândoi învățând limbajul semnelor și aflând atâtea lucruri minunate unul despre altul.

Din pădurea care înconjura poiana se auziră zgomote și apărură mai multe creaturi din specia sânzienii lui, agitând niște bastoane care aveau la capăt o sferă luminoasă verde și care emiteau o lumină puternică supărătoare, dureroasă chiar.

După un moment de acalmie tensionată mulțimea tăbări scoțând sunete puternice.

„Cosânzeana” se ridică și, punându-se în fața lui, țipă spre cei sosiți neinvitați la întâlnirea lor. Din rândul extraterestrilor un individ ce părea a avea autoritate în fața celorlalți făcu semne iar doi zdrahoni o apucară de brațe și o târâră undeva unde Ioan nu o mai putea vadea. Ioan porni hotărât după ea, când cei prezenți începură să îl lovească cu bastoanele. O durere intensă îl străpungea de fiecare dată când sferele atingeau câmpul energetic din care era format corpul lui. Căzu la pământ și își pierdu conștiința.

Se trezi într-un pat de spital înconjurat de frații și surorile lui. Care erau foarte bucuroși că fratele lor își revenise în simțiri.

Cum ajunsese în situația asta aflase tot în aceeași zi. Ca din senin o furtună puternică se iscă și fusese trăsnit. Frații lui alertați de absența lui de acasă fugiseră într-un suflet și îl găsiseră inconștient în poiană.

Ceru de urgență să fie externat și ajuns în sat alergă într-un suflet în Poiana Fermecată. Spera ca totul să revină la „normalitate”. Să se întâlnească iar cu ea, iubita lui din altă lume.

În sfârșit a ajuns, dar peisajul era dezolant. Locul era ca pârjolit. Nu mai era nici urmă de vegetație iar rocile erau acum la fel ca cele obișnuite din pădure.

Poiana Fermecată dispăruse.

Biruința

by Eugen Gomboș

<http://fanzin.clubsf.ro/biruinta/>

Se împlineau șaiszeci de ani de la victorie, așa că era o zi importantă pentru comandatul kar. Bunicul său condusese asaltul final asupra planetei. Tot bunicului său îi fusese prezentată capitularea oficială și tot sub comanda lui s-a desăvârșit exterminarea civilizației care li se opusese cu atâta înverșunare, timp de aproape două decenii.

Nevoia de expansiune a karilor îi împinsese în căutarea unei planete potrivite și o găsiseră într-un colț uitat de univers. Bogată și frumoasă, din păcate era locuită de o formă de viață inteligentă și mediu tehnologizată, care a refuzat predarea. Războiul părusese ușor de câștigat, însă pe măsură ce conflagrația coborâse spre solul planetei, luptele deveniseră din ce în ce mai grele. Dacă în spațiu opoziția bergilor fusese neglijabilă, cea din atmosfera planetei le-a dat ceva bătăi de cap. Totuși, tehnologia superioară a karilor făcuse repede diferența. Pe sol însă această diferență aproape că fusese anulată, iar bergii luptaseră cu o înverșunare greu de imaginat. Astfel, pentru evitarea problemelor ulterioare, karii luaseră decizia de a distruge întreaga civilizație și de a extermina bergii.

Așa se face că după capitulare, karii au început o distrugere sistematică și eficientă, probabil cea mai amplă din istoria universului. Construcții, tehnologii, unelte și tot ce fusese creat de bergi a fost distrus. Și mai presus, au stârpit bergii, deși luptele unor mici grupuri de opozanți au continuat încă șaptesprezece ani locali. La finele lor s-a proclamat ziua victoriei, Ziua 1. Cu această zi a început noul calendar, Ziua 1 fiind și sărbătoarea cea mai importantă a karilor – ziua în care civilizația lor devenise liberă să supraviețuiască pe noua planetă cucerită. Iar de atunci trecuseră 60 de ani.

În locul fostelor orașe ale bergilor, rase de pe fața pământului, au răsărit așezări kare, total diferite. Dar natura sălbatică nu a fost invadată mai mult decât fusese necesar pentru a fi eliminați bergii fugari. Conform rapoartelor oficiale, pe planetă mai trăiau sub 0,02% din populația inițială a bergilor, ceea ce era absolut neglijabil. Dar karii își luaseră și alte măsuri de siguranță. Toți bergii rămași trăiau în captivitate, în marile și noile orașe, într-un fel de închisori special amenajate, unde erau expuși împreună cu alte viețuitoare indigene. Exterminarea vizase toți bergii care avuseseră la acel moment o vârstă de cel puțin 8 ani locali, iar puștii pui rămași au crescut în captivitate, fără nimic altceva decât mâncare și apă. Mortalitatea fusese mare. Fără veșminte, fără niciun fel de tehnologie, chiar și rudimentară, fără educație, fuseseră închiși în uriașele cuști aflate la marginea orașelor, sub cerul liber. Iar 60 de ani în aceste condiții au transformat generațiile următoare de bergi în animale doar cu puțin deosebite de celelalte de pe planetă, lipsite în totalitate de inteligență.

În interiorul unei cuști trăiau de obicei mai multe familii. Deși suprafața era foarte mare, iar habitatul era plin de vegetație indigenă, resursele necesare traiului erau aproape inexistente. Familiile se luptau deseori între ele pentru vreun fruct găsit cine știe cum, sau pentru hrana pe care karii o azvârleau strategic și în cantități mici, tocmai pentru a urmări luptele sălbatice astfel declanșate.

Pentru Zirgun, comandantul kar al închisorii, era o zi importantă odată în plus. Urma să primească vizita unui înalt conducător, care dorise să vadă în această zi de sărbătoare întregă menajerie. Zirgun dorea să facă o impresie cât se poate de bună și să câștige astfel mai multe drepturi în cadrul societății kare. De aceea, chiar de dimineață inspectase personal toate cuștile, parcurgând aleile închisorii. Și animalele și bergii păreau în regulă.

Se minună din nou văzând cum, în general, animalele prosperau, se înmulțeau și păreau că o duc bine, cel puțin la fel de bine ca și rudele lor sălbatice, pe când bergii păreau că sunt la limita supraviețuirii. E drept că îi înfometase în ultimele 4 zile - de când aflase de vizita superiorului - însă în general avusese grijă ca hrana și apa să nu le lipsească. Bergii erau goi și murdari, blana de pe cap și fata fiind încâlcită și plină de paraziți. Stăteau adunați în grupuri familiale, înghesuiți unii în alții sau pitiți după vegetație. Puțini erau atenți la ce se petrecea în afara cuștii, majoritatea fiind apatici. Mulți, mai ales puii, aveau malformații la membrele inferioare și se deplasau cu greutate, părând că renunță la mersul biped. Cel aplecat, incluzând și membrele superioare, era mult mai practic, deși incomod. Zirgun gândi că noua poziție li se potrivea mai bine, accentuând supunerea față de ființele kar, superioare din toate punctele de vedere. Se gândi chiar că, pentru a-și impresiona conducătorul, pe lângă spectacolul luptelor pentru mâncare, ar fi fost nimerit să îi expună această teorie, frumos îmbrăcată în pretențioase expresii kare.

Brusc, toate aleile închisorii se animară și soldați înarmați ocupară fiecare intersecție, fiecare colț. La puțin timp, își făcu apariția și alaiul karilor ce conduceau orașul, ghidat de Zirgun. Vizibil grăbit să ajungă la punctul de atracție maximă al turului, dădea explicații sumare despre animalele prin fața cărora treceau. Karul bătrân, în jurul căruia gravita toată agitația, părea interesat de toate acele ființe vii și puneă o mulțime de întrebări.

În cele din urmă, ajunseră și în fata cuștii uriașe a bergilor. Spre surprinderea lor, nu se vedea niciun berg. Erau ascunși prin vegetație, dar în scurt timp puii începură să își arate capetele curioase, în speranța că vor primi mâncare. Știind că bătrânul kar, Vintor, dorea să îi vadă, Zirgun făcu un semn, iar cineva aruncă câteva bucăți de mâncare. Imediat puii ieșiră în fuga lor dezlănată și se luară la harță pentru cele două-trei fructe. Cei care reușiră să le apuce fugiră cu ele departe, peste câmp, în spate și se ascuseră printre tufe. Ceilalți, aparent fără teamă, veniră la gratiile care dădeau spre alee, se ghemuiră și își scoaseră câte un braț, cerșind mâncare.

- Extraordinar! se minună Vintor. Nu am văzut niciodată până acum bergi vii. Tot ce știu despre ei am văzut în înregistrările din timpul războiului. Păreau altfel atunci. Acum seamănă mai mult cu celelalte animale pe care le-am văzut într-una din cuștile de la intrare.

- Aceștia sunt pui, lămuri Zirgun. În general puii sunt mai sociabili și pot alcătui un grup numai al lor. Adulții însă se grupează după descendență și sunt destul de ostili unii cu alții.

- Se înțeleg între ei? Știu că bergii aveau mai multe limbaje de comunicare.

- Da, se înțeleg, răspuse Zirgun, însă am reușit să le eliminăm capacitatea de a comunica prin mai multe limbaje. Chiar și cel nativ este rudimentar și fragmentat. În câteva generații cred că vor folosi mai mult limbajul corporal decât cel articulat pe sunete.

- Și adulții nu se arată?

- Ba da, zise comandantul și făcu un alt semn.

Îngrijitorii deschiseră recipientele cărate și aruncară în cușcă, în fața oficialilor kari, bucăți mari de carne și câteva fructe. Imediat, dintre tufe, din toate direcțiile, mai mulți bergi porniră în goană, de-a valma către mormanul de hrană. Avea să fie o luptă pe cinste. Dar înainte ca vreunul să ajungă la mâncare, de undeva din stânga, apăru unul înalt, în fugă bipedă. Acesta ajunse primul la mâncare, puse stăpânire pe ea și se întoarse amenințător spre ceilalți. Urlase ceva - ca un „UUU” - prelung, iar

toți ceilalți își frânseră goana. Apoi luă fructele și le aruncă cu putere, una câte una, către un colț îndepărtat al cuștii, aflat tot aproape de alee. Luă și bucățile mari de carne și fugi cu ele spre același colț, unde le lepădă. Alese două fructe cu care se pierdu în vegetația din spate, în timp ce ceilalți se încăierau deja în colțul unde se mutase mormanul de mâncare.

- Ce a fost asta? întrebă iar Vintor. Părea un adult, unul chiar foarte bătrân, judecând după blana albă de pe cap și față.

- Da, este cel mai bătrân berg de pe planetă. Ne mândrim cu el. Este unicat. Dar haideti să mergem ceva mai încolo, să puteam vedea încăierarea! N-am văzut demult așa ceva. Se vor bate cu mâinile, cu pietre și bețele pe care le vor găsi... E posibil ca unii dintre ei să și moară în încăierare, așa că este păcat să pierdem spectacolul.

Întreg alaiul se puse în mișcare spre zona unde bergii se loveau cu furie și violență. Mâncarea era puțină și doar unul sau doi reușiră să înhațe ceva și să fugă. Restul, vreo 40 la număr, creară o învălmășeală de nedescris. Unii apucaseră aceeași bucată de carne - ce părea membrul unui animal - și trăgeau de el în toate părțile. Alții uitară de hrană și se încăierară cu sălbăticie și multă gălăgie. Vintor era cât se poate de mulțumit, iar Zirgun radia și el. Lupta bergilor se prelungi atât de mult încât se adunară și soldații de pe aleile vecine. În cele din urmă, mâncarea dispăru, iar odată cu ea și bergii. De undeva dintre tufe și arborii înalți din fundul cuștii se mai auzi o vreme larmă, apoi se stinse și aceasta. Lângă alee rămăsese doar pământ răscolit pătat de sânge și un trup neînsuflețit: un pui de berg, slab și probabil bolnav, care nu supraviețuise învălmășelii.

Vintor renunță să viziteze restul închisorii și ceru să mai fie adusă mâncare. Mai dorea o încăierare. Între timp, reveniră spre mijlocul aleii, unde, în cușcă, bergul cel bătrân apăruse din nou. Stătea așezat pe un bolovan și privea cu un calm nefiresc spre kari.

- E ciudat bergul acesta, observă Vintor. Ce are pe el?

- E într-adevăr special, lămuri Zirgun. Este foarte bătrân. E singurul berg în viață care s-a născut înainte de Ziua 1. L-am lăsat să poarte acel material care îi ascunde sexul... e un obicei de-al lor, de pe vremea când stăpâneau planeta.

- Și nu este periculos?

- E total inofensiv. Era un pui destul de mic pe vremea aceea. Nu cred că își amintește prea multe. Este un berg neînsemnat chiar și în cadrul familiei sale. E lipsit de putere. Nici măcar puii nu îl urmează, ba chiar îl gonesc de câte ori au ocazia. Ați văzut cu toții, că, deși a ajuns primul la hrană, a fost nevoit să o arunce, sub presiunea gloatei. Cred că va muri curând. Oricum, nu mai este de folos nimănui.

- E totuși ciudat. Uite-l cum ne privește! Are în ochi ceva sălbatic, dar și calm în același timp. Mi se pare total diferit de ceilalți. Pare inteligent.

- Intelligent este prea mult spus, stăpâne Vintor. Are totuși privirea unei ființe conștiente. Să nu uităm că bergii au construit o civilizație care ni s-a opus cu multă îndârjire. Ați văzut diferența între acesta și ceilalți? Acesta păstrează încă mersul biped, pe când ceilalți tind să meargă stând din ce în ce mai mult aplecați...

Zirgun nu apucă să își termine ideea atât de mult gândită înainte. Un sunet ascuțit, deosebit de înalt începu să taie efectiv aerul. Soldații fugiră înnebuniți în toate direcțiile. Cei care însoțeau vizitatorii luară poziții de apărare în jurul lui Vintor și al tovarășilor săi. Alarma nu îl sperie însă pe Zirgun, dar își dădu seama că undeva în închisoare se petrecea ceva ce va duce la pierderea unor drepturi, nicidecum la câștigarea lor. Consultă un mic aparat, apoi îl lămuri pe Vintor, care îl tot pisălogea cu întrebările:

- A fost forțat perimetrul închisorii. Cred că un animal a reușit să scape și să fugă.
- Nu e mare lucru, zise Vintor mai liniștit. Ce animal?
- Un berg.

Apoi comandantul lătră ordine scurte către soldații săi. Aceștia își pregătiră armele, deschiseră cușcă și intrară hotărâți să cerceteze latura cea mai îndepărtată, ascunsă de vegetație, pe unde reușise să scape un berg.

Zirgun știa că bergul nu are multe șanse să ajungă departe, însă îl deranjau două lucruri. Primul, acela că era vorba de un berg. Mai scăpaseră întâmplător și alte animale, dar nici nu se sinchisise de ele. Cele sănătoase mereu încercaseră să scape cumva, iar odată fugite se duceau în sălbăticie, unde nu prezentau niciun pericol. Cu bergii însă putea fi altceva. De la starea de letargie până la evadarea din complicatul sistem al închisorii era cale lungă. Dacă reușise careva, probabil că nu era o întâmplare. Iar al doilea lucru deranjant era faptul că evadarea se petrecuse tocmai azi, tocmai în timpul în care Vintor era în vizită.

Un urlet înfiorător îl readuse la realitate. Bergul cel bătrân atacase fulgerător soldații. Un bolovan aruncat îl lovide pe primul drept în față, probabil spărgându-i țeasta. Al doilea se pomeni față în față cu bergul care se mișcase incredibil de iute și fu lovit tot în față de alte pietre, pe care bergul le ținea câte una cu ambele membre superioare. Căzu și el. Soldații traseră, însă nicio sarbacană pneumatică nu își nimeri ținta. Animalul berg mai făcu două salturi și ajunse la un alt soldat. Scoase un urlet prelung, ca o chemare, apoi începu să lovească. Dinspre copaci răsună un al treilea urlet mai amplu, iar ceata de bergi porni și ea la atac, înarmată cu bețe. Sarbacanele pocniră haotic. Mai mulți bergi căzură, însă atacul nu fu oprit. Soldații rămași afară închiseră repede cușca, pentru a nu risca o altă evadare. Cei rămași înăuntru se regrupară și începură să doboare sistematic bergii care atacau irațional.

Mica luptă nu putea avea decât un singur deznodământ. Zirgun savura deja victoria armată, însă știa că Vintor, nefiind soldat, era inevitabil un fricos. Fără îndoială că se speriasse și se considerase a fi pus în pericol, drept pentru care nu îi va acorda niciodată drepturile la care sperase.

Bergul bătrân căzu destul de repede. Deși luptase cu îndârjire și reușise să doboare trei soldați, sarbacanele îl puseră la pământ, apoi macetele încovoiate îl tăiară fără milă. Privirea sălbatică îi muri în ochii sticloși. Rămase pe spate, cu fața îndreptată spre cer, plină de noroiul care se formase în timpul încăierării din praf amestecat cu lacrimi. Curând, ultimii șapte-opt bergi fugiră spre tufișurile îndepărtate, iar soldații se apucară să răscolească după ei și spre a vedea pe unde evadase bergul care declanșase alarma.

Zirgun intră și el în cușcă. Privi cadavrul bătrânului și zise printre gratii către Vintor:

- Precum am spus, acest berg nu a mai avut mult de trăit. Și nu a fost nimănui de folos.

Puiul de berg care evadase fugea prin pădure cât îl țineau picioarele. Trebuia să ajungă departe, departe de tot, cale de mai multe luni, poate chiar ani. Nu se opri decât atunci când răzbătură până la el urletele cetei de bergi care pornea la atac în interiorul cuștii. Știa ce se întâmplă și îi veniră dureros în minte vorbele spuse cu foarte puțin timp în urmă de bergul bătrân, bunicul său:

„Tu știi cuvinte. Te-am învățat și poți înțelege. Știi să aduni și să scazi. Atât știu și eu, nimic mai mult. Atât am învățat. Dar acolo departe, în munții cei mari poate mai sunt alții ca noi. Ei știu multe cuvinte și te pot ajuta. Să mergi la ei! Am așteptat patru rânduri de copii până ce te-ai născut tu, sănătos și cu picioarele destul de bune de fugă. Du-te în munți! Mergi cât mai mult prin păduri și ține-te aproape de ape! Dacă acolo nu găsești ființe asemeni nouă, să mergi și mai departe și să te ascunzi. Fata cea mică, căreia eu îi spun Lina, cea cu părul deschis la culoare e și ea sănătoasă și o iei cu tine. Dacă n-o să vrea, va trebui s-o duci cu forța, până va înțelege. Să ai grijă de ea! Să trăiți împreună! În cușca de lângă noi animalele au născut mulți pui. Intri pe unde ți-am săpat loc și iei cu tine trei! Cei doi negri și cel alb. Ai mare grijă de ei! Încă nu pot merge singuri, dar în mai puțin de un an vor crește și atunci vor avea ei grijă de tine. Nu te teme de părinții lor! Par feroși, însă nu te vor ataca. Au altfel de instincte.

Peste puțin timp, bătrânul se întorsese cu două fructe și trăgând-o pe Lina după el.

<<Haide, repede! Treci dincolo, ia puii și apoi fugi! Nu te uita în urmă, nu te gândi la nimic! Doar fugi! O să-i țin eu o vreme, să nu poată veni după tine. Și să nu uiți niciodată 2 lucruri! Ți-am mai spus. Știi care?>><<Că mă iubești, spuse puiul speriat.>>

<<Și celălalt?>>

<<Că suntem oameni.>> ”

Își șterse o lacrimă, apoi își relua fuga, așa cum îl învățase bătrânul. Lina, moartă de frică, se ținea instinctiv după el. Fugeau și încercau să nu scape din mâini cele două fructe primite de la bătrân și pe cei trei pui de câine.

Lacul lui Eric

by **Gabriela-Beatrice Moiescu**

<http://fanzin.clubsf.ro/lacul-lui-eric/>

„Pe lângă ceea ce îți pot face oamenii, moartea este, incomparabil, mai blândă.” (Gabriel Petru Baetan)

Eric era de o frumusețe rară, un băiat cu adevărat special. Avea ochii mari și albaștri și părul blond, care îi cădea pe umeri, dându-i un aspect de copil intelectual și rebel în același timp.

Tânărul era conștient de această frumusețe pe care i-o dăduse natura.

Frumusețea e trecătoare, iar el știa acest lucru mai bine ca oricine. De aceea, nu lăsa să-i scape nici măcar un moment în viață în care se putea distra. Cu atât mai puțin vreo femeie. Și se părea că acestea roiesc precum albinele în jurul acestui tânăr de numai nouăsprezece ani.

Într-o zi, tatăl își chemă fiul la o discuție serioasă:

- Ascultă, Eric...

Patrick se uită încântat la fiul lui. Erau leiți, la fel de frumoși. Încă se putea numi un bărbat frumos, deși avea o vârstă considerabilă.

- Da?

Băiatul tocmai ștergea frumosul său Camarro SS, primit în dar de la tatăl său la vârsta de șaisprezece ani.

- Vrei să vii în casă? Avem de discutat ceva foarte serios.

Patrick Compton era om de afaceri. Se apropia de șaiszeci de ani și, inevitabil, de ieșirea la pensie. El și soția avuseseră un singur copil, făcut la bătrânețe. Din nefericire, ea se stinsese din viață în timpul nașterii. Un copil la vârsta de patruzeci de ani nu e ușor de adus pe lume.

Eric se uită urât la tatăl său. În urmă cu o jumătate de an se produsese o ruptură între ei, deoarece bătrânul se îndrăgostise de o femeie - sau fată. O târfă în viziunea lui, fiindcă Michelle avea douăzeci și trei de ani. Doar cu cinci ani mai mult decât el.

În nici jumătate de an, ea reușise să-l facă pe omul de afaceri să o vrea de soție.

- Ce vrei, să vă fiu cavalier de onoare sau ce?! se răsti Eric la tatăl său.

Cu toate astea, îl urmă pe drum spre casă. Nu era dispus să-i asculte pledoaria despre intrusa care venise în casa lor, îi luase locul mamei sale și îi toca încetul cu încetul banii pe care trebuia să-i moștenească.

- Nici n-ai tu idee cât de tare te-aș ruga să nu fi impertinent. Știu că ești furios. Pe naiba, chiar știu, dar...

Patrick oftă și deschise ușa unei case enorme, invitându-l pe fiul său înăuntru. Intră în urma lui, după care se îndreptară împreună spre living. Nici nu avea idee ce – sau, mai bine zis, cum – avea să-i spună mai exact fiului său că vrea să se căsătorească.

Eric se aruncă pe canapeaua de piele, scârbit la gândul că tatăl lui o tăvălea pe Michelle pe acolo și prin toată casa. Poate că și-n camera lui se tăvăliseră. Gândul îi făcu greață și se strâmbă.

- O să rămâi așa dacă te mai prostesti.

- Sunt prea frumos s-o fac, rosti în schimb și umblă în buzunar, după pachetul de țigări. Îl scoase și-l deschise, luând una dintre ele și bricheta.

- Nu-nu-nu-nu, ce am vorbit noi despre fumat, dragul meu?

- Tată, să nu discutăm acum despre ce căcat e bine să faci și ce nu, fiindcă tu chiar nu ești în postura în care să comentezi în fața mea. Acum, fumându-mi nenorocita asta de țigară, sunt gata să te ascult. Pregătit moral. Spune ce-ai de spus, sunt un om ocupat.

Patrick trase aer în piept, încercând să ignore sarcasmul. Chiar nu era ușor pentru el să dea vestea aceea unicului său copil.

- Eu și Michelle am hotărât că a venit timpul să ne căsătorim, și...

- Și?! Pe dracu, niciun „și”! Michelle poate să-mi fie soră sau gagică, iar tu visezi căsătorie? Ai șizeci de ani, ce crezi că o să poți să-i faci tu ăleia? Tipa caută să călărească măgari cu portofele și tu ești prostul care i-a căzut în plasă. Prost de zdrăncăni!

- Eric, treci în camera ta! urlă Patrick scos din minți. Figura sa era de-a dreptul înfricoșătoare.

- Du-te, mă, și-mpușcă-te! Am nouăsprezece ani, ce o să-mi faci? Mă pupați aici, rosti indicând partea dorsală fără nicio rușine. Domnule Patrick Compton, sunteți un măgăruș, iar Monique e doar o altă divă care vrea să se îmbogățească pe spatele unui bou!

Fără alte cuvinte, se îndreptă către camera lui. Și asta nu pentru că-l asculta pe taică-su. Era, oricum, imposibil să pedepsești un astfel de pui de bogătaș.

În camera sa, își adună fiecare haină. Coborî rapid în living, ca să descopere că taică-su plecase deja, și aruncă cele două valize adunate în portbagajul bolidului. Era cazul să meargă câțiva kilometri până la casa de la lac, din inima pădurii. Era locul lui favorit.

Și nu doar pentru că apa îi reflecta frumoasa imagine, ci pur și simplu pentru natură și aer curat, dar și fiindcă era mai departe de tatăl său degenerat, care hotărâse că i-a venit de însurătoare când trebuia să se pregătească de nepoți.

Ce ți-e cu toți nebunii... își spuse Eric în mintea sa, apoi căscă la volanul mașinii.

Se instalează imediat de cum ajunse. Se așeză în pat, să tragă un bine meritat pui de somn – gândea el –, ca drept răsplată pentru muștruirea pe care i-o dăduse tatălui său, un mascul bătrân în călduri. Apoi se gândi la Michelle...

Trebuia să se răzbune pe ea. Să se căsătorească cu tatăl lui, să-i ia locul mamei? Indiferent de cât de bogat era Patrick Compton, nu putea să o înlocuiască pe defunctă în ochii acestui copil. Deși nu apucase să-și cunoască mama, se formase un soi de legătură între ei. Nu putea suporta să-i fie luată în derâdere amintirea femeii care îl adusese pe lume.

Totuși, cred că eu nu o cunosc cu adevărat pe această femeie... Și ar trebui să o fac.

Tânărul scoase telefonul din buzunar. Avea numărul ei, deși niciodată nu îi fusese de folos. Niciodată, până acum, când trebuia să vadă dacă se înșela sau nu.

Apelă.

A sunat de câteva ori înainte ca Michelle să răspundă.

- Eric?

Era uimită de apel. De fapt, nu sperase vreodată ca ea și „fiul ei vitreg” să aibă o relație cât de cât normală, dacă nu ca două persoane care fac parte din aceeași familie.

- Da, eu, ce faci?

- Ăăăă, ce să fac... Bine, mulțumesc, citeam ceva într-o revistă, despre nunți și...

- Da, mă rog, mă doare undeva. Ia fii atentă, am ceva foarte important să vorbesc cu tine. Ai vrea să vii la cabana de la lac?

Michelle rămase puțin pe gânduri. Să se ducă, să nu se ducă? Putea el să fie de încredere?

După câteva clipe, concluzionă că bărbatul nu îi poate face nimic rău și hotărî să îl întâlnească.

- Da, Eric, cred că pot să vin. Dar de ce la cabana din pădure? De ce nu în casă? Auzi cum cel de la celălalt capăt al firului pufni nervos.

- Viitorul tău soț s-a hotărât că vrea să mă dea afară. Ne-am certat. Acum, te aștept sau nu?

- Da. Ne vedem cât mai repede.

Câteva zeci de minute mai târziu, femeia se afla în fața cabanei, după cum promisese. Era îngândurată cu privire la nuntă și își punea multe întrebări cu privire la ce se va întâmpla cu Eric. Deși tânăr, și el era un bărbat puternic și îi putea face destul rău, în ciuda influenței tatălui său.

Bătu încet, dar cu o curiozitate nerăbdătoare. Se îndoia că va găsi gazda aici, pentru că locul părea pustiu. Dar ușa se deschise câteva momente mai târziu și băiatul cu păr bălai, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri negri, o invită înăuntru.

- Ăă... Așa întâmpini tu musafirii?

- Poftim? Faci parte din familie și asta nu mă va face să îmi schimb comportamentul. Ești un membru ca toți ceilalți. Hai să bem ceva!

Fără să aștepte confirmarea ei, o trase înăuntru și închise ușa în urma lor. Au băut atât de mult, încât Michelle a căzut în mrejele celui care ar trebui să-i fie fiu (!) și făcu dragoste cu el.

Misiune îndeplinită.

Era miezul nopții când Eric hotărî să ia o gură de aer. Se îmbătase zdravăn cu puțin timp înainte și acum simțea că are neapărată nevoie să-și revină. Avea o senzație de greață foarte puternică.

Înainte să își dea seama ce face, se trezi că se atinge de Michelle, care se arcui în brațele sale, iar ceea ce a urmat după e lesne de înțeles.

Trezit din nou, Eric se uită la ceas și văzu că indica ora trei. Zâmbi fără să vrea, aducându-și aminte cât de frică îi era când era copil mic de această oră nenorocită.

Se ridică în șezut și-și luă boxerii pe el. Aruncă o privire peste umăr, la cea care avea să se căsătorească cu tatăl lui în curând. Pe buzele sale apăru un zâmbet mulțumit.

O bătu pe coapsă ușor.

- Și eu care mă gândeam că măcar mai ești virgină...

Era ironie în vocea lui. Ea era pentru el doar o damă ușoară, care își vindea serviciile sexuale pe cât mai mulți bani. De data aceasta, pe banii tatălui său.

Se făcuse foarte cald în cameră. Simțea neapărată nevoie să iasă afară și să se răcorească. Se îndreptă așa, dezbrăcat, către ieșirea cabanei și deschise ușa fără prea mare zgomot.

Păși desculț pe lemnul verandei, apoi pe scările înguste și o luă agale spre lacul din pădure, o suprafață nu foarte întinsă de apă, despre care se zvonea că nu are fund. Deși înotător bun, nu se avântase niciodată în lac, fiindcă era plin de ierburi și nuferi.

Îi era frică.

Cu toate astea, iubea să-și privească frumusețea în oglinda acestui lac, printre florile de nufăr. Se apropie încet de pod, cu ochi pe cerul înstelat, în mare parte ascuns de crengile copacilor. Așa de tare îndrăgea spectacolul naturii!

Ajuns pe mijlocul podului, analiză fiecare stea în liniște, gândindu-se la întinderea uriașă a cerului și la întunericul abisal. Și-ar fi dorit să fie o stea și să se oglindească și el în frumusețea lacului său.

Privirile îi coborâră încetul cu încetul pe lacul de oglindă, care îi trimise înapoi reflexia pură a propriei frumuseți.

- Superb... Cu adevărat superb.

- Eric.

Vocea aceasta feminină rupse tăcerea profundă a pădurii, armonia nopții, legătura lui cu lacul.

- Michelle, articulează el cu ironie. Ce vrei? De ce te-ai trezit din somn? Dormeai așa de frumos...

Vocea sa trăda sarcasmul.

- Te-ai folosit de mine, nemernicule. Vrei să-i spui lui Patrick că te-ai culcat cu mine ca să mă alunge...

Auzind acuzațiile, chicoti.

- De fapt, eu am vrut să văd cât de ușor te pot băga în patul meu. Judecând după ochii tăi, ai fost prea beată ca să îți aduci aminte de asta. Ei bine, draga mea Michelle, să știi că nu a fost nevoie decât să te sărut și să te mângâi puțin și imediat mi te-ai dăruit. Tu, cu mâinile tale, te-ai dezbrăcat, drăguț. De fapt, chiar tu te-ai urcat deasupra mea. Ce să trag eu concluzie din tăcerea asta și din

acțiunile tale? Tata nu ți-e de-ajuns, știu... Aveai nevoie de un trup tânăr, să te satisfacă. Și de două ori!

Michelle tăcu mult timp, reflectând asupra acelor cuvinte. *Eric, însuși fiul lui Patrick! Patrick, cel cu care ea trebuia să se căsătorească. Eric – Patrick... Eric – Patrick... Patrick – Eric... Cine?*

- Nu mă așteptam, știi? Eu chiar... Chiar te plăceam.

Ochii femeii se inundară de lacrimi, care apoi se revărsară pe tenul ei alb.

- Am făcut greșeala să cred că ești altfel... Dar ești la fel ca toți cei de vârsta ta, un nenorocit fără pic de minte!

Michelle se repezi brusc către el. Măinile mici se opriră în pieptul lui și se folosi de toată puterea pe care o avea ca să-l împingă peste brațul podulețului din lemn.

- Târfă ordinară!

Eric o apucă de păr. Pentru un moment, Michelle simți că-i smulge pielea capului, apoi crezu că greutatea lui avea să o tragă și pe ea în lacul rece al nopții.

Dar șuvița de păr s-a rupt. A fost dureros, dar cel puțin s-a terminat repede.

- Târfo! strigă Eric.

Glasul său a zburdat printre copac, a fost purtat departe. Sperie păsările adormite și câteva veverițe.

Liniștea nopții, perturbată de strigătele celor doi, fu și mai mult tulburată de sunetul corpului lui Eric atunci când atinse apa lacului. Învolverându-se pe dată, oglinda se sparse în valuri și înghiți bucuroasă acest nou-venit.

Răceala îi înconjură corpul, i-l pătrunse. Apa se închise ca ușile unei pivnițe deasupra sa, lovindu-l cu putere peste față, piept, înconjurându-l, protejându-l și în același timp, atrăgându-l în mrejele morții.

Pentru el, Moartea se deghizase într-un întreg lac și-l așteptase încă de când era copil, în același loc, cu aceeași liniște mereu, aceeași formă, culoare, același veșnic scop. Și aceeași imagine dulce a propriului eu.

Te rog... Sunt al tău, dar mai lasă-mă să-i spun ceva tipei, ceru Eric și, ca și cum apa îl asculta, se mai deschise o dată deasupra sa.

Putu să o vadă pe femeia care se uita în jos, agățată strâns de brațul podului peste care căzuse el, masându-și pielea capului și plângând. Atunci Eric își dădu seama că îi smulsese din el.

- Hei, Michelle. Tocmai ai luat SIDA!

Zicând asta, apa l-a înghițit în totalitate cu răceala ei de gheață. A încercat să înoate, cu toate că știa că nu are rost. Pe măsură ce-și mișca picioarele, nuferii și algele se rotiră în jurul gleznelor sale, trăgându-l spre fundul nevăzut al lacului.

Accidentul a fost mediatizat, presa a scris foarte mult despre Eric Compton, dată fiind

importanța tatălui său. Asta, desigur, a făcut o publicitate deosebită pădurii.

Lacului i s-a dat numele de „Lacul lui Eric”, apoi oamenii din împrejurimi au început să vorbească despre apele ciudate ale acestuia. Vizitatorilor și localnicilor ajunsese să le fie groază să se reflecte în apele lacului, fiindcă se spunea că cel care și-a văzut imaginea acolo avea să moară până la apusul soarelui.

De multe ori, oamenii au raportat poliției persoane ciudate, în general femei, care veneau în nopțile cu lună la lac și dansau lasciv, strigau vorbe ciudate și cântau. Locul s-a umplut la scurt timp de simboluri ciudate și a început să circule legenda că la Lacul lui Eric vin vrăjitoare care să-i aducă ofrandă, să le ajute să prindă bărbați însurați în mrejele lor.

La o lună după accident, Michelle veni agitată în bucătărie. Ea și Patrick amânaseră căsătoria din cauza doliului, dar stăteau împreună.

Viitorul ei soț se afla la masă, sorbind o cafea.

- Patrick, sunt însărcinată!

Michelle radia de fericire, dar Patrick se schimbase la față, devenise pământiu.

- Iar eu sunt steril, veni răspunsul sec.

Michelle descoperi, câteva luni mai târziu, că, pe lângă sarcina lăsată „cadou” de Eric, mai avea și SIDA. De disperare, femeia s-a aruncat în lacul fostului său amant, primind moartea în același fel ca acesta.

Dincolo de zid

by Dan Recheșan

<http://fanzin.clubsf.ro/dincolo-de-zid/>

-unu-

Nu reușea să rememoreze cu exactitate ce se întâmplase imediat după impact. Nu își amintea decât că șocul îl proiectase în afara modulului. Auzise un bubuit scurt, o presiune insuportabilă îi apăsă tot corpul strivindu-l de căptușeala costumului, apoi un val de aer fierbinte îl lovise de un prag și îl azvârlise într-un hău întunecat, nedefinit. Când se trezi, culcat pe spate, încercă să găsească un reper stabil care să-i indice unde se afla. Începu să numere rar, cu voce tare aproximând că șocul îl lăsase inconștient maximum două minute, mai mult ca să verifice dacă mintea îi funcționa normal.

„...o sută douăzeci și unu, o sută douăzeci și doi, o sută douăzeci și trei, o sută douăzeci și patru, o sută patruzeci și doi...”

Își dădu seama de eroare și se corectă imediat. După ce restabili șirul numărării, se răsuci pe burtă și încercă să distingă ceva prin ceața sângerie care obtura vizorul căștii. La douăzeci-douăzeci și cinci de centimetri spre stânga, conturul neclar al unui obiect turtit, cu patru apendice, mânușa de protecție a costumului presurizat. Își mișcă încet degetele mâinii stângi, pe urmă mâna dreaptă și rânji:

„E la locul ei. Ambele mâini sunt intacte. Hai, Eyeflash, poți s-o faci!”

Așa cum învățase la antrenamente, își ridică ambele brațe spre gât și apăsă simultan cele patru cleme ale dispozitivului de siguranță. Casca se rostogoli, fără zgomot, undeva sub el. Se propti în coate și privi înainte. „Eyeflash” era porecla pe care o primise din primele luni de curs, fiindcă surprindea mai rapid decât oricare dintre cadeți modificările de pe ecranele simulatorului de zbor. Doar Manolo, care refuza să folosească anglo-saxona, îi spunea în idiomul său sud-european „falko vido”. Nu întâlnise niciodată un șoim viu, numai vrăbiile și porumbeii care se încăpățâneau să trăiască la periferia marilor aglomerări urbane. Vido, vidul, nu ochiul treaz, ci golul fără viață, un ucigaș tăcut de care fiecare participant la zbor trebuia să se păzească. Vidul și desprinderea de stația orbitală, în cazul unei manevre EVA.

Clipi și-și strânse pleoapele, dar nu reuși să deslușească decât o întindere plată și cenușie aflată la cel mult cinci-șase metri depărtare de creștetul lui. Ochii îl dureau și când îi atinse cu buricele degetelor, zeci de ace fierbinți îi înțepară creierul.

„...o sută douăzeci și cinci, o sută douăzeci și șase, o sută douăzeci și șapte...”

Cronometrul atașat la capsulă probabil că se făcuse țândări și nu-i folosea la nimic faptul că număra. Se opri și-și ridică din nou capul simțind un curent răcoros cum îi mângâie fruntea.

„Acolo unde există turbulențe atmosferice, există și atmosferă....respir fără probleme, asta e important, nu e vid, vacuo, drăcia aia de void care te termină în maxim șaiszeci de secunde.”

Se târî pe coate și genunchi spre nord. Un goeland, o găscă artică sau un șoim se orientează eficient după câmpul magnetic terestru. Pentru un om obișnuit, nordul e situat în susul oricărei hărți convenționale. Când ești antrenat să te orientezi în spațiul tridimensional, susul și josul sunt noțiuni relative sau eronate.

„Lasă fleacurile, Eyeflash, și încearcă să restabilești contactele senzoriale!”

Sufla vântul, asta era sigur, o briză răcoroasă, fără miros. Oxigenul nu are miros, doar ozonul putea usturoi ca și mâncărurile pe care le prepara Manolo, atunci când își petreceau seara împreună. Mâncau carne de porc usturoiată și pipărată și beau bere de porumb. Când soarele apunea într-o maree sângerie deasupra colinele de steril, se așezau pe terasa bungalowului și priveau asfințitul, fără să-și vorbească minute în șir. Uneori îl întreba:

„Manolo, de ce te mulțumești să te ocupi cu instructajul cadetilor, de ce nu ești în teamul de explorare? Nicio explicație pe care mi-ai dat-o nu stă în picioare, să știi!”

Era imperativ să-și explice ce se va întâmpla în următoarele minute. Trebuia să se ridice și, cu tălpile bine proptite în sol, să evalueze situația. Întâi să rezolve problema cu ochii, într-un fel sau altul, totul era legat de privire, pe urmă va lua rapid deciziile corecte.

Câteva pietricele ascuțite îi împungeau palma stângă. Se opri, își scoase și cealaltă mână și pipăi solul. Era rece, jilav și nisipos. Dacă în ariditatea din jur va găsi câteva picături de apă șansele îi creșteau. Chiar și-n deșert poți găsi apă, dacă știi unde să cauți, asta îți spune orice manual de supraviețuire, așa-i spunea și Manolo care iubea deșertul. Când nu se afla în spațiile de antrenament cu recruții, cânta la chitară și picta apusuri de soare fantastice deasupra dunelor pustii. Un custode de galerie șmecher ar fi putut să îi expună și să-i vândă tablourile, nu-s prea mulți astronauți veterani care se ocupă cu așa ceva. Majoritatea sunt niște alcoolici sau niște amărâți dependenți de antidepresive, dar el nu i le arătase decât lui, parcă rușinat de pasiunea pentru pictat.

„Pictez ca să umplu un gol, vacuo, malplena, hăul fără dimensiune, formă sau culoare, care știu sigur că-i femeie, curva asta de vid e de sex feminin, ca moartea!”

Înaintă încă un metru-un metru jumătate, simțind cu bucurie cum palmele i se umezesc. Tremurând de nerăbdare, așteptă să se acumuleze lichid sub ele și le atinse cu buzele și limba. Un gust fad îi umplu gura, da era apă, puțin sălcie dar potabilă. Își frecă pleoapele, ochii îl ustureau, probabil de la sare, dar îi veni să chiuie, vederea i se limpezi și putu, în sfârșit, să zărească peisajul. O întindere plană, de nisip aproape incolor, înțesată de roci cenușii, filamente stranii, albicioase, răsucite pe sol ca ramificațiile unor plante uscate. Linse din nou picurii din căușul palmelor și se ridică încet. Pentru prima oară după impact, stătea în picioare.

-doi-

Acum își număra pașii. Fiecare mișcare îi cerea un efort dureros, tălpile se mișcau lent, de parcă comenzile ajungeau cu întârziere de la creier spre mușchii membrelor. Când ajunse la „cincizeci și nouă” se opri și se lăsă în genunchi. Își examinează corpul în lumina tot mai săracă, în crepusculul cenușiu, nu colorat violent ca-n tablourile lui Manolo. Costumul alb era plin de pete întunecate de sânge în porțiunea genunchilor și a coatelor, ferfenițit pe piept de colții rocilor când se târâse și, ceea ce începea să devină neplăcut, prin spărturile lui, răcoarea se transforma odată cu asfințitul într-un frig accentuat.

„Dacă adorm, fără să-mi păstrez cumva căldura corpului, totul se termină aici, la pasul cincizeci și nouă”!

Se târî din nou până ajunse într-o adâncitură a terenului. Nisipul era uscat acolo și se cuibări sub pătura lui moale. Nu mai tremura și încercă să stea comod, cu ochii închiși și răsuflarea cât mai regulată. Constată, cu un fel de satisfacție, că lucrurile elementare, setea, frigul, durerea, îi păstrau

simțurile în funcție. Când un spasm îl împunse în coșul pieptului se mișcă gemând sub plapuma de nisip și simți cum frecarea costumului de suprafața zgrunțuroasă îi încălzește umerii și spinarea. Începu să se răsucească cuprins de o bucurie infantilă.

„Frecarea produce căldură, asta o știe și un țânc care știe ceva din fizica elementară...oare câte grade aş putea să obțin, câte minute de confort, dacă fac un foc?”

Trebuia să aprindă ceva, poate filamentele uscate ale plantelor pe care le simțea sub el, să se încălzească o singură oră, șaiszeci de minute, trei mii șase sute de secunde de căldură. Noaptea nu putea să fie prea lungă pe Helphyra-doi și, odată cu răsăritul, temperatura va crește.

„Doar un minut, două, maxim o sută douăzeci de secunde, după aceea adun ierburile uscate și le aprind...” gândi înainte de a adormi, îngropat în nisip până la gât.

Anna aduna frunzele uscate în grămezi și le aprindea. Fumul și căldura focului ajutau mugurii arborilor fructiferi să nu înghețe. Se făcea tot mai frig în ultimii ani, chiar în aprilie, în zilele în care caișii, piersicii și portocalii din livadă înfloreau, cădea bruma. Când examina crenguțele pe care lujerii și petalele se înnegriseră se necăjea, asta însemna tot mai puține fructe. Simți în vis gustul pulpei dulci-acrișoare inundându-i papilele și zâmbi deasupra coșului pe care îl întindea.

„Nu-i așa, Michel, că-s nemaipomenite? Nu strica mai mult soare, le-am cules pe astea care au dat în pârg, mi s-au părut coapte...primele sunt întotdeauna mai acre, acum ar trebui să ud toți portocalii, seceta nu le priește!”

Se trezi tremurând, cu membrele crispate și înghețate. În întuneric nu pâlpâia nici un astru și începu să se târască scormonind cu degetele prin solul spongios. Reuși să adune un pumn de fire uscate de iarbă.

„Ar fi bine fost să am o brichetă, ce păcat că n-am pus în buzunarele costumului măcar un singur pachet cu țigări, atunci sigur era și bricheta...”

Anna se supăra când lăsa chiștoacele peste tot, în scrumiere, pe marginea mobilelor sau în sera unde-și cultiva hibridii, miroseau urât și într-o bună zi, ca să scape de cicăleala ei se lăsase brusc de fumat. Se reapucase în centrul de instrucție, unde nimeni nu fuma, singurul ce-i împărțasea împărțea viciul era Manolo, care prefera țigările de foi sau tutunul negru, nearomatizat artificial.

„Fă focul ăla, Falko, fă-l odată, nu e mare scofală, ar fi spus Manolo dacă ar fi tremurat lângă el în noaptea geroasă, e simplu, lovești două pietre sau freci un obiect metalic de o suprafață cu asperități.”

Se miră cât de simplu se desfășură tot. Smulse bucăți din căptușeala costumului, le îngrămădi peste firele uscate și frecă repede catarama centurii de o piatră zgrunțuroasă. Nu dură prea mult, scânteile albastrui aprinseră poli-vinil-celuloza și pălălăi mici izbucniră vesele, roșiatice și fierbinți. Auzea vâjâitul vântului, pocnetul ierburilor aprinse și focul încălzindu-i palmele, brațele și obrazul. În jurul vetrei fragile, acolo unde căldura atingea pietrele reci, apărură petice albicioase, condensate de brumă și, dintr-o dată, începu să râdă:

„Sunt un as al supraviețuirii, am foc și apă în același timp!”

Se întinse pe nisipul călduț, cu picioarele spre flăcări și adormi din nou, fără ca somnul să îi fie tulburat de imagini fulgurante.

-trei-

Părea că nu se schimbase nimic. Mergea din nou, greoi, poticnit, cu tălpile bocancilor subțiate și însângerate. Lumina zgârcită învăluia rocile cenușii, nu avea niciun reper, ca un vehicul pierdut în ceață. Nici o busolă high-tech sau alt instrument electronic de direcționare nu i-ar fi folosit, nu știa ce coordonate spațiale aveau rămășițele modulului sau dacă vreun dispozitiv de poziționare globală scăpase nevătămat și funcționa încă.

„În deșert te deplasezi spre sursele de apă, în felul ăsta e sigur că vei întâlni alt supraviețuitor sau calea bătătorită spre civilizație...aici mergi ca să nu îngheți și să găsești un reper...ce dracu ar spune manualul de supraviețuire ELF?”

Nici măcar nu realiza dacă vorbea cu voce tare sau erau doar gândurile cu care-și ocupa mintea. Începu din nou să numere pașii, apoi folosi alt truc simplu, număra segmentele între o oprire și alta. Când ajunse la șaizeci, văzu dinaintea ochilor o umbră lungă, paralelă cu linia orizontului, brăzdând întinderea de nisip. Putea să fie o simplă iluzie optică sau un reper salvator. Se grăbi, fără să-și economisească energia, într-acolo și, după câțiva metri de marș văzu clar, tăind pâcla, un zid, în aparență nemărginit, care-i bara înaintarea. Se apropie și constată că era de trei ori mai înalt decât talia unui bărbat și, fără niciun dubiu era construit de o entitate inteligentă. Se apropie și îi pipăi suprafața. Era beton, se vedeau urmele cofrajului și pe alocuri armătura din metal, aidoma celui terestru, un banal amestec întărit de ciment, apă, nisip și bolovani. Un edificiu ca acesta putea să însemne totuși, salvarea.

„În cele două ore de lumină câte-au rămas, trebuie să găsec intrarea...dacă există o intrare, asta înseamnă adăpost, căldură, poate chiar apă și hrană!”

Se deplasă de-a lungul zidului. Din când în când îi atingeau cu palmele suprafața, ca și cum ar fi vrut să se convingă că era real. Se opri, sleit de putere, atunci când întinericul învălui muchiile aspre și toate detaliile și se așeză cu spatele sprijinit de betonul rece.

„Manolo mi-ar spune: novulo, nu te-agita, acum încearcă să dormi, iar mâine o iei de la capăt și o să găsești în mod sigur intrarea!”

Nu făcu focul, se ghemui într-o firidă a zidului și râcăi câțiva licheni care creșteau între pietrele prinse în el. Își umplu gura cu ghemotoacele searbăde și mestecă fără poftă, conștient că avea nevoie de orice sursă de energie pentru a doua zi.

Optimismul, susținea Ender, psihologul centrului aerospațial care se ocupa de novici, e principala armă defensivă. În caz de avarie sau de prăbușirea în condiții extreme, cel cu moralul beton are, întotdeauna, șansele cele mai mari de supraviețuire. Ender probabil că savura în acest moment o friptură suculentă de vită cu garnitură de legume proaspete, nu halea vietăți pluricelulare fără gust.

Când locuia cu Anna, în fiecare seară, cina era un răsfăț: paste, fructe de mare, pește și cărnuri în combinații uluitoare, fructe proaspete și brânzeturi naturale, întotdeauna însoțite de un pahar de vin obținut în ferma ei. Înainte de a se începe antrenamentele se îngrășase opt kilograme și îi spunea râzând:

„Dacă continui să mă îndopi, mă vor respinge la examenul fizic, unde s-au mai văzut astronauti obezi?!”

Adormi cu gura plină de salivă amară, încercând să își amintească gustul celui mai savuros fel de mâncare pregătit în bucătăria ei. Visă puțin, o scurtă secvență derulată în câteva secunde. Se afla pe ultima terasă a turnului hexagonal din beton, oțel și sticlă, acolo unde se stabileau rutele de zbor pentru toate traseele și orbitele extraterestre și privea în jos pre fundul hăului adânc de peste opt

sute de metri. Goddard, un veteran al inginerilor îi spunea cu voce cavernoasă, obosită, de om vârstnic.

„Asta e doar o mică parte din ceea ce am putea construi. Imaginează-ți cum ar fi să contempli o stație orbitală de andocare cu diametrul de opt kilometri....Într-o zi se va ajunge și acolo!”

„Unde se va ajunge, întrebuse retrăgându-se de pe marginea platformei și privind bolta ultramarin spuzită de stele, în alfa Centaur, centura lui Orion, Norii lui Magellan?”

În dimineața celei de-a treia zile de la aterizare decise să se deplaseze de-a lungul zidului, dar în direcția opusă. Procedă metodic, trăgând cu catarama metalică o linie pe perete la fiecare zece pași. Când obosea, număra semnele și calcula distanța pe care o parcursese. Automatismul acesta îl făcu să uite foamea și setea dar, după două ore, se prăbuși extenuat în nisip. Realiză deprimat că parcursese mai puțin de un kilometru.

„E un pustiu afurisit de nisip și bolovani în care îngheți, întins de-a lungul unui perete, altceva nimic...poate că zidul ăsta insensibil e singurul semn de viață inteligentă, dacă poate fi inteligentă o entitate care a ales să trăiască aici!”

Se apucă să calculeze câte milioane de metri cubi de beton ar fi necesare să se ridice un zid care să împartă Helphyra -2 în două emisfere egale. Nu reuși să se concentreze prea bine și auzi din nou vocea lui Manolo, limpede, ironică, cu accentul său inimitabil, de parcă s-ar fi aflat alături:

„Hombre, când nu dau de capăt unui lucru știi ce fac? Sar peste el, dacă nu am altă soluție!”

Ideea îl făcu să râdă minute în șir, lacrimi de veselie îi țâșniră pe obraz, un râs nervos care-i provocă crampe în fâlcii și mușchii abdominali.

„Asta e, mâine am să sar peste tâmpenia asta de zid fără sfârșit!”

Se opri fiindcă un gând nou, care nu-l preocupase până atunci, își făcu loc printre hohote. Trecuseră mai mult de patruzeci și opt de ore terestre, interval după care, conform protocolului aeronautic, echipele de salvare trebuiau să pornească în căutarea supraviețuitorilor expediției și, până în acel moment, nimeni nu părea să se sinchisească de soarta lui.

-patru-

Căzuse într-un somn letargic din care se trezea câteva minute în care vorbea cu Anna, instructorii, ba chiar cu câțiva camarazi ale căror figuri îi apăreau dinainte, clare și animate. Când se deșteptă complet, își dădu seama că pierduse șirul zilelor, numerele îl trădaseră din nou, și se târî cu greu până la ultima zgârietură făcută pe zid. Nu-și amintea în care dintre zilele scurse inutil trăsese linia, iar gândul acesta îl chinuia mai mult decât toate suferințele trupesti. Încercă să-și amintească ziua premergătoare impactului, dar dădu de același gol, apoi se reîntoarse la seara dinaintea lansării, când îi reproșase lui Manolo că îl alesese ca participant în expediție:

„E o echipă nenorocită, strigase, Hutchinson e un nătărău, clasat mereu ultimul la teste, iar Kamakura un papa-lapte, bun doar să supravegheze aparatura de bord și gadgeturile navetei!”

„Tocmai de aia te-am ales, ești ce mai antrenat pentru isprava asta. În caz de avarii la aterizare o să-i pui să asude ca să ieșiți din impas!”

Nici măcar nu era sigur că discuția fusese aieva sau numai rodul delirului, fiindcă celălalt se răsti încruntat, izbînd cu sticla de bere în balustrada terasei:

„Gata cu vorbăria, lucrurile nu mai pot fi schimbate. Încearcă să dormi câteva ore, mâine e ziua ta cea mare, trebuie să fii în formă maximă...și vei reuși să sari odată peste tâmpenia aia de zid!”

„Am să sar blestematul ăsta de zid, altă soluție nu am, doar n-o să mă plimb de-a lungul lui până când apare vreun curios cu epidermă verde și ochi hexagonali!”

Începu să colinde deșertul pe o arie de câteva sute de metri pătrați și să adune bolovani, plănuiind să ridice o rampă la baza zidului. Din nou număra, de data asta pietrele, fiindcă în mod paradoxal, bolovani potriveți ca mărime se aflau la distanță, iar căratul lor îi storcea ultimele rezerve de energie din corp. Mai mult decât frigul nopții sau setea îl chinuia acum foamea și atunci recurse la singura resursă pe care o mai avea. Asemenea unui mecanic care folosește ultimii stropi de combustibil ca să alimenteze motoarele gripate și să redirecționeze o navetă pe orbită, își creștă venele antebrațului și sorbi câteva picături de sânge. Pe moment hrana aceea acționa ca un stimulent, dar după zece-cincisprezece minute se prăbuși lângă grămada de pietre.

„Șaizeci de pietroaie într-o zi, suficient pentru baza rampei...zidul are aproximativ șase metri înălțime, în șase zile pot ajunge la jumătatea lui și de acolo, cu ceva efort, pot să mă cațăr pe coamă!”

Instinctul îi spunea că nu putea să continue hrănindu-se cu propriul lichid vital, așa că făcu focul și perpelii pe jar câteva ghemotoace de lichen solzos. Se sugestionă că hrana aceea are gust și înghiți cât mai multe îmbucături înainte de a adormi chircit, între zid și grămada de roci adunate.

Anna apăru învăluită într-o lumină difuză, aurie, așa cum arătau adesea după-amiezile zilelor lungi de vară, când fructele luceau coapte în frunzișul livezii. Își strânsese părul la ceafă într-o coadă și purta o rochie ușoară dintr-o pânză albă cu buline bleu.

„Crezi că rochia asta mă face să arăt grasă?” îl întrebă și trăsăturile ei vag orientale se accentuară când zâmbi.

„Da de unde, îi răspunse și o prinse de talie, trăgând-o pe genunchii săi. Tu nu poți să arăți grasă niciodată!”

Ea se smulse din îmbrățișare și pronunță cu o voce vibrând de neliniște:

„Niciodată, Michel? Nici când voi fi gravidă?”

Strigase în vis, așa cum ar fi protestat și în realitate.

„Nu vreau să discutăm despre asta, nu e momentul!”

„E cel mai bun moment, e tot ceea ce mi-ar rămâne dacă nu te întorci...înțelegi?”

Arătă agitându-și mâinile, în jur, spre livada în rod, spre clădirea laboratorului și sfera din sticlă a serei.

„Nimic din astea nu valorează nimic, e tot ce mi-ar rămâne de la tine!”

„Am să mă întorc, spuse în șoaptă, să mă aștepti și-atunci vom vorbi din nou despre copil!”

„Am să te aștept, dragule, sunt sigură că ai să te întorci!”

Scena se întunecă, iar trăsăturile ei se estompară, ca și cum ultimele mișcări s-ar fi derulat pe o peliculă veche, neclară. Dispăru într-un tunel luminat din interior, invadat de o lumină albă, nu înainte de a-și flutura mâna. Încercă să strige ceva, un ultim mesaj de adio, dar nu reuși, de parcă gura și gâtul îi erau înfundate de nisip, iar degetele i se înfipseră spasmodic în peretele din beton.

Îl trezi o senzație ciudată ca și cum tot corpul i-ar fi fost scufundat într-o baie purificatoare. Ploua cu stropi mărunți și deși, neașteptat de calzi, peste întinderea pustie din Helphyra-2. Se ridică și-și frecă obrazul și mâinile umede și, cu capul dat pe spate, sorbi cu lăcomie lichidul cu gust dulceag și proaspăt. Regretă că lăsase în urma casca, ar fi putut-o folosi ca recipient pentru colectarea apei. Căută cu frenezie în jur și găsi o lespede scobită în care se adunară câteva înghițituri. Ploaia încetă după jumătate de oră, norii firavi se împrăștiară și pentru prima oară răsări soarele, o pitică albă care lucea palidă pe cerul galben ca și coaja lămâilor din livada Annei. Dunele și întinderea hamadei prinseră culoare, un portocaliu viu, intens, iar din nisipul umed răsăriră nenumărați lujeri firavi, acoperiți cu peri și bace necoapte. Smulse câteva plante, le mestecă îndelung, bucurându-se de gustul lor și strigă, regăsindu-și optimismul pe care-l recomandau instructorii:

„Nici nu e așa de rău, aş putea trăi câteva luni aici ! Deșertul renaște, am apă și resurse de hrană, trebuie numai să văd ce se află dincolo de zid.”

Zidul se ridica dinaintea lui, cenușiu-verzui, mai accesibil ca niciodată acum, când strălucea umezit de ploaie și acoperit de filamentele algelor.

-cinci-

Cei doi bărbați străbătură repede distanța dintre nava înțepenită în solul arid și incinta circulară din beton. Graviția scăzută le făcea mersul alert, pașii se succedau în salturi mici, ritmice. Trecură fără dificultate peste zidul nu mai înalt decât talia unui adult, puseră în funcție un detector pentru radiații și se apropiară cu prudență. Cel mai înalt și solid dintre ei, îmbrăcat într-un costum de zbor alb, cu sigla NASC pe cască și în partea dreaptă a pieptului, se aplecă și examină cadavrul. Celălalt, mai scund și îmbrăcat într-un combinezon segmentat, presurizat, de culoare bleu, îl întrebă.

„Când crezi că a murit?”

„Acum o lună, cel mult două, după cum arată țesuturile...vom afla cu exactitate în laborator, dar e clar că a murit sufocat!”

„Nu înțeleg cum a ajuns doar la o sută de metri depărtare de zona aterizării?”

Vocile lor sunau ca un zumzet estompat de grosimea căștilor.

„În orice caz nu s-a chinuit prea mult după ce a supraviețuit șocului inițial. Costumele de tipul acesta se depresurizează rapid, la cea mai mică fisură a învelișului exterior. A mai trăit două minute, maxim două minute și jumătate după impact!”

Iluzie

by Cezar-Mihai Pârlog

<http://fanzin.clubsf.ro/iluzie/>

La radio Thrillerul lui Michael. Puține minute până la sfârșitul de program. O zi extraplată, ca mai toate din ultimul timp. Privesc în gol spre acvariul din fața biroului. Favoritul, un gigantic Carasus auratus, știe că se apropie ora când își va primi masa. Exact la fix, roțițele hrănitorului automat prind viață și, cu un țăcănit metalic, eliberează porția așteptată. „...A fost ora șaisprezece. Vă prezentăm știrile: o deținută de la Penitenciarul Rahova a evadat în cursul dimineții de la gospodăria agrozootehnică a unității de detenție, informează Mediafax. Femeia a fost condamnată la 2 ani de închisoare pentru folosirea creditelor și bunurilor unei societăți în interes propriu și mai avea o lună până la eliberare. Dorina Răzorea, necăsătorită, în vârstă de...”

Nu-i rău parfumul de pe casa scării. În timp ce mă șterg, răsucesc cheia în ușă. Nu merge. Verific, e cheia bună. Încerc din nou, se rotește doar înainte, încuind. Încerc ușa, e deschisă. Ce Dumnezeu! a uitat-o măturătoarea-călcătoare, care vine în fiecare miercuri, sau poate chiar o mai fi prinăuntru? E trecut de patru, n-a stat niciodată atât, da' mai știi...

N-are hainele aici, a plecat. În hol, lumina aprinsă. Sigur a uitat-o plecând în grabă. O fi primit vreun telefon. Nu pare să lipsească nimic. Oricum, e o zonă bună, nu prea am auzit de... Oricum trebuie serios atenționată.

Miroase bine a curățenie, deși parcă e și un ușor iz de tutun. Ea nu fumează, dar l-o fi luat pe cu bărbatu-său. Îl mai aduce să o ajute când e mai mult de treabă.

Se cunoaște mâna forțat meticuloasă, ca pentru a-și merita banii. În cuierul de la Ikea, umerășele sunt frumos aranjate, parcă chiar prea riguros. Toate cu fața spre ușă, în ordine, ale Corinei, ale mele, nu-i normală! Le-a pus și-n ordinea crescătoare a calității. Primele cele din sârmă, rămase de la curățătorie, (și i-am tot zis să le arunce!) apoi cele din plastic, de la culori deschise până la alea trei negre și-ultimele din lemn. I-o fi plăcut ei cel mai mult.

Cele patru perechi de papuci de casă se odihnesc cuminți ca-ntr-o parcare, de la cei mici la cei mari. La fel și pantofărimea, pe criterii clare și precise. Ce-o fi cu coana mare asta, cu atâta rigoare patologică, a devenit maniacă, ori o fi vreun semn de Alzheimer?!

Și lumina pare mai puternică. Cred că s-a ars becul și altul de șapteșcinci n-a mai găsit, ultima dată am luat numai de o sută. Nu pot să cred, a șters și abajurul! Mozaicul lucește altfel, aduce cu cel de pe holurile din armată, compania doi chimică, pluton trei, când, după patru ore de planton, holurile frecate cu bucăți de pătură albastră din lână strălucneau sublim. Ba mai miroseau și a pastă de dinți, pentru proștețime, cum ziceau veteranii.

Și contoarul de pe hol arată altfel. Sigur de la lumină. Dau cu un deget pe deasupra, cum verifica locotenentul praful de pe ramele tablourilor când controla sectorul de la dormitor. A dat și p-aici! Acum o lună încă mai erau varul și cojeala de la ultima zugrăveală. Măturătoarea asta chiar s-a întrecut pe sine, să o sun pe Corina să-i transmită mulțumiri.

A dispărut și pata galbenă de pe cadă, sub țeava de scurgere de la duș. Oare coana mare și-a schimbat marca la detartranții ăștia, ori a intrat în anul morții, pușchea la limbă. Neapărat trebuie să-

i parvină mulțumiri.

Halatele de baie de pe ușă sunt pentru prima dată puse pe umerase. Mă spăl pe mâini și-n timpul asta descopăr în oglindă o umbră de coș nou pe frunte și... hopa! Ce e asta? Pe polița de sub oglindă, ceva nou. Un săpun sculptat manual. Flori cu petale roz și doi îngerași. Sigur a venit fiu-său din cine știe ce călătorie de peste mări și țări cu transatlanticu' pe care servește, i-o fi adus vreo sacoșă de din astea de prin Africa, luată la kilogram și, ca să scape de ele, le-a împărțit în stânga și-n dreapta. Nu-i cel mai urât lucru din lume, dar nu-mi place felul ăsta de artă. Pentru mine doar un kitsch. N-o să-l folosesc, l-aș strica, dar nici nu-mi place. O să-l dau și eu mai departe.

Ce chestie cu fata aia! Doi ani pentru folosirea bunurilor unei societăți, fix-pix! Și mai avea doar o lună. Ce-o fi avut în cap, să fi cedat psihic?

O tură până-n balcon pentru o gură de aer și-un salut florilor. Sunt ok. Le-a udat. Dar, prea multă apă! La dracu' și cu tembela asta! Și i-am tot zis să nu se mai atingă de ele. Un timp părea că a și înțeles. Așa face și când o las să le ude vara, la plecarea în concediu. Vine cucoana doar o dată pe săptămână, le vede veștede, îi tremură nădragii că-i fac vânt și le pune câte un kil de apă ca să le mai țină încă o săptămână. Și așa pierd mereu cel puțin zece dintre ele. Nu-i mai mulțumesc pentru nimic.

Miroase a ceva mâncare. Cred că baba de la parter face pentru nepoți. Nu mi-e foame. A fost o aniversare la birou și am mâncat cu lăcomie trei felii din cea mai proastă pizza din viața mea.

Se mișcă perdelele. Curent. O fi lăsat deschis geamul la balcon?

Intru în bucătărie. Altă surpriză. Tacâmuri frumos aranjate, un șervețel îndoit artistic sub formă de pasăre, cred că cocor, aveau și chinezii o tradiție cu ăștia. Pe cea mai întinsă farfurie, un orez de culoare incertă. Miroase bine dar pare doar orez gol. Ce dracu' i-o fi trecut măturătoarei prin cap? Auzi, orez fiert în apă! Niciodată nu i-am cerut să îmi facă și de mâncare, mint, o dată am rugat-o să îmi coacă cînșpe kile de vinete și mi le-a adus deja în pungi pe care i le-am plătit la preț de restaurant.

Mă joc cu furculița prin el. E același orez antigravitațional de acum douăj' de ani, pe când eram soldat de frunte, care nu se duce spre podea nici când întorci farfuria cu fundul în sus. Îl mai aranjam eu cu câteva fire de verdeață de prin grădina din fața bucătăriei, sau cu niște piper din plicul prins cu agrafă aflat mereu în buzunarul interior al vestonului. Și țambalul de la arest pe care-am dormit ceva nopți... Un căcat!

Cam multe inițiative, ce-o fi cu ea? Dacă-i un fel de cântec de lebedă, ca la o ultimă reprezentație, înainte de a se retrage în plină glorie după vreo mie de ani de slujire neîntreruptă a familiei, pe trei generații? Sau pregătește doar o discuție despre o mărire de onorariu. Șmecheră baba, cu *captatio benevolentiae* al ei cu tot.

Om vedea. Pe o poliță, o mică figurină, un fel de statuie. O sirenă cu bust provocator. Din miez de pâine, cum mă așteptam. Făceau cândva și colegii mei de leat. Mai ales ăia care au fost pe la mititica. Îl u dau cu salivă și se jucau cu el în figuri efemere. Unii îl modelau în gură, cu limba. Nu ieșeau rău, dar aveau, ca și sculpturile în săpun, ceva care nu-mi mergea la suflet.

Pe frigider, pusă în picioare și deschisă, felicitarea pe care-am luat-o ieri de la expoziția cu obiecte făcute de pușcăriași. Un proiect european, la Nottara. O voluptoasă muză înaripată, iar în interior, din hârtie, o inimă rănită decupată și lipită. Ce-o fi fost în capul coanei mari? Ca să dea bine, ori să o pună în valoare. A mai aranjat ea poze uitate prin cărți, făcându-le vizibile prin rafturi. Inițiativă de *tante* cu patru clase, câte și are. Își cam depășește atribuțiile și nu-mi place.

N-or fi rele intențiile, dar mi-au adus un aer nostalgic și nu prea plăcut. Mi-a fugit gândul la

tovarășii mei de arme, majoritatea foști deținuți. La dracu' cu ei!

Și totuși, azi e miercuri!

Ușa de la intrare se trânteste cu zgomot. Sunt sigur că am închis-o. Ce maica mă-si! Pun mâna pe primul cuțit și, încordat, aștept nemișcat. Nu mai respir. Imaginația lucrează. Trec câteva zeci de secunde. Nimic. Să n-o fi închis bine, furat de schimbările din hol? La dracu! S-o fi auzit de sus. Pereți subțiri. Vecini dobitoci. Și gândurile mele cu pușcăriași. Imagini și fantasme. Nu las cuțitul. Ies din bucătărie. Nimeni. Ușa de la intrare e întredeschisă. Pe jos, desfăcut și fluturând ușor de la curentul venit pe sub ea, desfăcut, pliantul de la expoziția de ieri de la Nottara, „Viața după gratii”...

Întunericul sinelui (VI)

by Aurelia Chircu

<http://fanzin.clubsf.ro/intunericul-sinelui-vi/>

Darkmound își termină prânzul și se ridică de la masă, privindu-l întrebător pe înger.

- Acum sunt pregătit, spuse cu hotărâre. Nu voi mai face mofturi, nu mă voi mai purta ca un copil răsfățat.

Angel îl privi zâmbind și îi făcu semn să se așeze înapoi la masă.

- Mai întâi să lămurim ceva, spuse el cu un zâmbet fin.

Dark se așeză și privi cu o ușoară nedumerire către noua imagine ce apăru în fața lor. O altă amintire din trecutul lui. Era aceeași cameră de hotel, doar că acum era singur, după cearta cu Violet.

- Discuția cu vampirul acela te-a făcut să înțelegi multe, am dreptate?

Darkmound, cel din amintire, privea lung către ușa-fereastră a balconului, pe care ieșise Violet.

- La început ,nu-mi venea să cred că reușisem s-o fac să cedeze, spuse el. Dar mi-am amintit curând de fraierul meu de Starkane. Of, ce făcusem?... Cine știe pe unde băjbâia acum. Îmi simțeam capul în flăcări; oare îmi pierdeam mințile? Îi îndrugasem vampirului verzi și uscate, dar oare cât credeam din ce-i spusese și cât aruncasem la nervi? Oare chiar îmi puteam ucide femeia devenită vampir și copilul nevinovat din pântecul ei?

Darkmound se așeză pe marginea patului și-și îngropă fața în palme, deznădăjduit.

- Eram nebun, nebun de legat. Era îngrozitor, gândul ăsta mă ucidea. Am simțit cum lacrimile mi se urcă în ochi; mi-am tras nasul ca un copil mic și mi-am aprins altă țigară. Am tras cu sete și am ținut fumul până ce am simțit că-mi arde pieptul. Voiam să mor în momentul acela, voiam să scap de toate, de toate remușcărilor ce mă cuprindeau.

Nu m-am resemnat niciodată cu ideea că nu mai eram în grațiile Vaticanului. Dacă gândurile mele erau necurate, de ce fostul meu confesor nu mă certa, ci mă asculta răbdător? Fiindcă îmi era prieten?... În primul rând, era preot, așa că nu cred că ar fi făcut o excepție pentru mine. Câteodată, îmi venea să dau crezare ideii că omul își luase ca sarcină să-mi salveze sufletul, pe care dădea poate cu doi bani mai mult decât mine. Dar, pe vremea aia, respectam regulile normele și nu făceam nimic fără voia lor, încercam să mă încadrez în limite. Totuși, gândurile care-mi invadeau mintea îmi pătau aura asta minunată pe care o posedam. Știam că, în timp, se va lărgi și, într-o zi, mă va acoperi cu totul. Și atunci, va urma căderea din grații.

Moartea lui, misterul din jurul acestei dispariții, m-au aruncat în infern. Și atunci, m-am văzut urât, feroce, diabolic. Nu mai voiam lumina, n-o meritam. N-o mai voiam nici pe Emily, darul meu de preț, n-o meritam nici pe ea; mă hotărâsem chiar s-o părăsesc, așa fără un cuvânt, să dispar pur și simplu. Albul sufletului ei ar fi putut să-l atingă și să-l transforme pe al meu, dar eu voiam să rămân în acel fel, să mă chinui toată viața, să-mi urmez menirea asta nenorocită și atât. Să mă autodistrug, lent și dureros, să mă evapor în neant, să mor... Singur și neștiut de nimeni. N-avem nevoie de

nimeni.

Dar lucrurile se schimbaseră de atunci. Acum avem un copil, nu mai puteam fi singur și neștiut. În urma mea rămânea ceva pur, care avea sângele și trăsăturile mele, poate chiar puțin din talentul meu de a-i enerva pe toți. Mă rog, nu țineam să moștenească și asta.

Nu mai puteam pleca, nu mai puteam fugi de lume, Millie ar fi murit dacă o părăseam acum. Dar nu puteam trăi cu gândurile mele, era ceva ce nu puteam duce singur. Dacă Andorin ar mai fi trăit, ar fi știut să mă îndrume: el știa întotdeauna să mă facă să mă simt bine în propria-mi piele. A fost unica persoană care m-a văzut așa cum sunt cu adevărat; mi-a fost fratele mai mare și chiar părintele pe care nu l-am avut, deși era doar cu doi ani mai mare decât mine. Aș fi dat orice să mai vorbesc cu el o dată.

Amintirea mi-a străbătut mintea ca un fulger și am văzut din nou ultima noastră seară, când am discutat lejer, în jurul unei căni de ceai. Adoram serile acelea, când ne întâlneam în mansarda unde locuia el și discutam, șezând comod pe fotoliile trase în fața ferestrelor mari, tăiate în ogivă. Ne plăcea să urmărim acel furnicar ce se stingea ușor, pe măsură ce întunericul învăluia încet orașul.

Mă simțeam mai bine aici decât în confesional, evident. În primul rând, scăpam de senzația aia de claustrofobie și îl puteam privi când îi vorbeam, nu mai trebuia să-i caut privirea printre zăbrele. Mă obișnuisem să-i urmăresc expresia, pe măsura ce-i povesteam ceva și, atunci când îl vedeam că se încruntă, știam că făcusem o boacănă. Dar el nu mă certa, râdea încet și îmi cerea să continui. Știam că la final venea și mustrea, dar era una blândă și plină de înțelegeri.

În mansarda aceea discutam de toate, fără nicio rețineră. Lui i-am povestit și prima mea întâlnire cu Emily. Cred că i-am povestit-o de vreo zece ori, iar el mă asculta mereu cu plăcere. Chipul i se lumina și ochii îi străluceau. Ce mai, era mai fericit decât mine. Marea lui dorință era să ne cunune și apoi să ne boteze primul născut.

Dark zâmbi cu emoție și nu-l miră deloc să afle aceeași emoție în ochii îngerului.

- Dar n-ai apucat să vezi împlinită nici măcar o parte a acestui vis, spuse Dark și, întinzând brațul, strânse ușor mâna îngerului.

Angel încuviință, cu un zâmbet trist.

- Ce s-a întâmplat cu tine, Andorin? Cum ai murit? Întrebă bărbatul, cu duioșie în glas.

- Vom avea timp să discutăm despre asta, îl asigură Angel.

Îi făcu semn să se uite la imagine.

- Andorin, dragule, murmură Darkmound, dacă ai putea să privești de acolo, de pe norișorul tău, către Millie și pruncul ei și să-i binecuvântezi...

- Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, se auzi o voce. Binecuvântările mele se îndreaptă spre ei.

- Vocea ta îmi mângâia sufletul. Cât mi-aș fi dorit să fii iarăși lângă mine și să-mi îndrumi pașii în clipa aceea. Dar am rămas năuc, fiindcă vocea asta nu era în mintea mea, se auzise foarte clar, în cameră, adăugă cu un zâmbet.

Brusc, un fel de ceață a îmbrăcat fotoliul din stânga lui. Iar când imaginea s-a limpezit, a apărut îngerul, șezând comod pe fotoliu. Darkmound a sărit cât colo, făcându-și semnul crucii.

- N-am vrut să te sperii, dragul meu. Îmi pare rău pentru vizita mea așa de târzie, dar m-ai chemat.

- Și te-ai gândit să pleci frumușel de acasă și să vii la mine? râse Darkmound. Fantomele n-au nevoie de ghid, nu? Dar stai, cum adică te-am chemat, ce, eu fac spiritism?....

- Nu, nu faci spiritism. Când am zis că m-ai chemat, m-am referit că te gândeai la mine, meditai în suferința ta și te gândeai la bunul tău mentor.

- Da, așa e. Și tu, parcă nu mă știi că eu îi iau pe toți peste picior și nu te-am cruțat nici pe tine. Ce să zic acum?... Mă bucur că ai dat curs invitației mele... și, dacă aș știi că nu iau în brațe doar fotoliul ăla, normal că te-aș îmbrățișa acum.

- Nu te-ai schimbat deloc, prietenul meu, tot generos și iubitor, așa cum te știi eu, însă cu mintea anapoda.

- O, da, aici ai dreptate. Am întors scaunul spre fotoliul lui și m-am așezat. Sunt un pic confuz... un pic mai mult. Tocmai am primit o lecție de viață de la un vampir.

- Eh, nu-mi spune. Cum s-a întâmplat asta, Darkmound?

- M-am destăinuit unei tipe care e vampir și ea s-a dat mai deșteaptă decât mine. De fapt, ea mi-a deschis ochii. Am un gând teribil, Andorin, o să mor tânăr, îți spun...

Andorin și-a ridicat o sprânceană, zâmbind. Probabil că era obișnuit cu exagerările lui.

- Mie îmi pari destul de tânăr și de sănătos. De ce spui asta?

- Mă gândeam că, dacă Millie ar fi mușcată de un vampir, ca Laura, aș fi în stare s-oucid, cu tot cu copil și apoi să mă sinucid. Dar nu pot să fac asta... Și, încă ceva, cred că Salur mă va ucide....

Preotul s-a ridicat de pe fotoliu, plutind ușor deasupra covorului și a început să se plimbe prin cameră, aruncându-i din când în când câte o privire plină de compasiune. La cei treizeci și cinci la care murise părea acum un bătrânel înțelept, numai că îi lipsea barba albă și stufoasă, care i-ar fi împlinit această înfățișare. În cele din urmă se așeză înapoi și îl privi senin, ca pe un copil care a greșit și merită o bătaie bună.

- Aș fi fericit dacă aș putea să mă prefac să nu fi auzit ce ai spus mai devreme, prostiile care le-ai spus, dar nu pot să nu le iau în seamă. În primul rând, tu o iubești pe Millie?

- Da, știi asta. E ca și cum m-ai întreba dacă-mi place tortul cu ciocolată, când mă vezi deja salivând în fața ta.

- Da, cum spuneam, nu te-ai schimbat mai deloc, nici măcar pofta de mâncare nu ți s-a schimbat. Tu o iubești pe femeia asta și ai risca totul pentru ea? Când v-ați căsătorit, ai fi riscat totul pentru ea?

- Știi bine că aș fi riscat totul pentru ea. Nu s-a schimbat nimic de atunci, Andorin. O iubesc enorm de mult.

- Te-ai gândit la început, când ai văzut-o prima dată, că ați fi putut fi tu sau ea în pericol sau te-ai luat după șoapta inimii tale?

- Că aș fi putut s-o pun în pericol prin munca mea? Normal că m-am gândit la asta, dar, la cât de nebuni eram amândoi, nu puteam fi în pericol decât de a ne îndrăgosti. Am cunoscut într-o

noapte, când urmăream un vampir. Nu era el atât de puternic, dar își tot schimba sălașul. Două săptămâni m-a alergat idiotul ăla, de la un capăt la celălalt al Angliei. Până am ajuns într-un orașel uitat de lume sau poate doar de mine, căci era orașul meu natal.

Acolo, în lipsa mea și doar la câțiva pași de casa în care crescusem, o floare neasemuită își înălțase tulpina, o scumpă copilă de optsprezece ani, Emily a mea. Cred că de aici mi-a venit porecla de pedofil – gluma lui Dean – căci, deși era o diferență de zece ani între noi, inima mea începea să bată mai tare atunci când o vedeam și, practic, mă topeam, ce să mai zic. Nu-mi mai găseam cuvintele, deveneam un puști de generală. În ochii mei, Emily era un înger, cu pletele ei de mătase neagră și ochii albaștri ca marea.

Paradoxal, nu mă interesau prea mult calitățile fizice, cât cele sufletești. Era de ajuns să privesc în ochii ei și știam că sunt acasă, că totul e bine, că alături de ea trebuie să-mi petrec restul vieții. Nu știam cum să-i vorbesc despre sentimentele mele, îmi era teamă să n-o sperii. Și tu m-ai sfătuit s-o invit la balul acela.

Părinții ei mă credeau un nenorocit, asta pentru că fugisem de acasă și mă întorceam acum, ca un fiu risipitor. Adevărul era că dacă nu m-ar fi deranjat confortul, de fapt, disconfortul din camerele de hotel, m-aș fi cazat la unul decât să mă întorc în casa părintească.

Îl uram pe vampir pentru că alesese orașul ăsta nesuferit. Dar le-am câștigat respectul părinților ei și Millie a mers cu mine la bal. Am petrecut o seară de vis; am dansat, am râs, am trăit pentru prima oară în viața mea.

Millie nu era deloc atât de inocentă precum o credeam eu. După ce-am plecat de la bal, am condus-o înapoi, acasă și mă pregăteam să plec, mulțumindu-mă cu acel sărut de rămas bun, dar fata m-a invitat în casă, menționând că părinții ei erau plecați la niște rude și era singură. Să mai povestesc ce s-a întâmplat în camera ei?... Ție ți-am povestit deja, mi s-a părut normal să fac asta.

Am intrat în dormitor și ea a închis ușa în urma noastră. Și atunci, îngerușul meu adorat s-a transformat în tigroaică, așa cum mi-aș fi dorit să fie. M-a împins pe pat și m-a cuprins în brațele ei firave, mișcându-și buzele lângă ale mele. O doream mai mult decât orice altceva pe lume, dar nu era bine. Știam că dacă aveam să-mi petrec noaptea cu ea, zorii avea să ne găsească tot împreună. Și n-aș mai fi plecat.

Deși îmi doream să fiu liber, nu fugeam de iubire. Dacă fata aceasta avea să fie a mea, atunci avea să rămână a mea pentru vecie. Însă nu-mi permiteam asta, nu voiam să-i fac rău, ar fi fost într-un pericol permanent. Asta dacă ar fi înțeles cum stăteau lucrurile.

M-am desprins din sărutul acela delicios și am înlăturat-o încet cu brațul. Ea m-a privit cu uimire. Am stat câteva secunde unul lângă altul, pe marginea patului, în timp ce încercam să-i explic chestii neadevărate, ceva legat de vârstă și de onoarea ei față de oraș. Dar ea nu m-a înțeles. M-a întrebat mirată dacă nu cumva n-o plăceam, iar eu i-am răspuns că o plac enorm, dar nu puteam continua ce tocmai începusem. Atunci, ea mi-a adresat o întrebare destul de normală pentru zilele noastre, dar pe care n-o așteptam din partea ei: m-a întrebat cu sfială dacă nu cumva eram gay, căci atunci ar fi înțeles.

După câteva secunde de șoc, am pufnit într-un râs zgomotos, care a speriat-o puțin. I-am răspuns printr-o glumă stupidă, că încă nu-mi cunoșteam preferințele sexuale și voiam să adaug că asta se întâmpla fiindcă, de fapt, eram încă virgin, fiindcă trebuia să păstrez celibatul. Dar ea s-a enervat și a fugit, trântind ușa în urma ei.

Dacă am înțeles bine, înainte de a ieși s-a plâns că era și normal la norocul ei în amor să găsească așa ceva. Am ieșit după ea. Emily intrase pe aleea ce ducea spre o mică pădure. Am strigat-o, iar ea a țipat la mine s-o las în pace. Văzând că o urmăresc, a grăbit pasul și curând, a

Început să alege. Trebuia s-o opresc, aveam o senzație ciudată... Simțeam prezența vampirului pe care-l căutam de atâta timp. Deodată, Millie a dispărut din raza mea vizuală și, aproape imediat, am auzit țipetele ei disperate. Într-un luminiș, era el, vampirul hidos. Când m-a văzut, Emily a alergat spre mine, iar glonțul din pistolul meu a străpuns inima monstrului. Ea a început să plângă, strângându-se la pieptul meu, un plâns liniștitor, care făcea bine.

Am plecat din oraș, m-am întors acasă, dar am păstrat legătura prin scrisori. După patru ani, m-am întors și am cerut-o de soție, iar ea a acceptat imediat. Dacă mai spun și faptul că prima dată când s-a repetat scena din seara balului a fost în noaptea nunții noastre, deja o dau în telenovele. Dar chiar așa a fost, am trăit un love story ca-n povești. Iar acum vom avea un copil, rodul acestei iubirii minunate....

- Tocmai din această cauză, trebuie să te gândești bine și să iei decizia corectă, ci nu una greșită care să te nenorocească pe viață, din care să ajungi chiar să te sinucizi. E cel mai mare păcat, mai mare decât să fi omorât pe cineva și cred că știi la ce mă refer, nu?

- Trebuie să merg după Dean, să mă împac cu el și cu Violet. Și, după ce-l omor pe Salur, mă întorc acasă, la ai mei.

- Crede-mă, chiar dacă ești cel mai mare egoist, chiar și dacă ai fi ucis, eu știu că ai fi făcut asta pentru binele tuturor și pentru dreptate. Dumnezeu tot te iubește și o să te ierte, nu așa de repede, dar nu o să te lase.

- Știu. Dumnezeu e dragoste. Și dragostea mă va salva.

Imaginea dispăru, dar în clipa următoare un urlet sparse liniștea din cantină. O femeie într-o rochie murdară de pământ și de sânge, despletită, pătrunse în fugă înăuntru și se opri în fața mesei lor.

Darkmound aproape că sări de pe scaun, cu o groază teribilă în priviri.

- LAURA... îngăimă el.

- Taci! îi porunci femeia.

- Următorul nivel, spuse Angel, fără pic de compasiune. Să nu uităm că ești un ucigaș și trebuie să plătești.

Glacialitatea din ochii îngerului îi îngheță lui Darkmound sângele în vene.

(Va urma)

O plimbare până la capătul grădinii (II)

by Luminița Dobrea

<http://fanzin.clubsf.ro/o-plimbare-pana-la-capatul-gradinii-ii/>

De data asta Bădia a venit însoțit de căpitan. Amândoi erau vizibil îngrijorați.

Au deșertat vreo trei containere de nanoboți, ne-au făcut vânt din infirmerie și s-au pus pe verificări.

L-am înșfăcat pe Ivan de-o aripă și am pornit spre bucătărie. Simțeam nevoia să mă liniștesc.

- Măcar știi că nu-s cu sorcova - îi zic lui Ivan după un timp de meditație.

Ivan, cu nasul în tabletă, încă mai analiza rezultatele testelor.

- Îhî ... zise el gânditor.

L-am smuls tableta din fața și am încercat să înțeleg datele de pe ecran.

Fiind chineză pentru mine, l-am întrebat:

- Ai de gând să-mi spui ce-i aici? Te lauzi că ești sincer și spui tot pe șleau ... de ce taci?

- Încerc să pricep. Taman când ai întrerupt testul, a apărut ceva pe EEG, un vârf în undele delta, exact când te-ai înfuriat.

- Așa și? Asta nu e normal?

- Doar dacă ai fi fost în transă.

- Te-ai țicnit, Frantz! Eram trează cum sunt și acum. Arată-mi.

Pe ecranul tabletei se contura graficul colorat al EEG-ului:

- Verde - undele alfa, galben - beta, roșu - theta, violet - delta, îmi explica Ivan cu însuflețire. Uite întreruperea, aici ți-ai pierdut concentrarea și te-ai enervat. Iar aici e vârful de care îți spuneam. Dar chiar nu îmi explic, undele delta apar în somnul profund, în transă, în meditație și conform rușilor... în timpul episoadelor telepatice.

- E defectă mașinăria, am decretat eu simplu alungând orice altă posibilitate.

Cum bine observase Ivan, nu-mi plăceau deloc medicii. Te împung cu tot felul de chestii, dar când venea vorba să pună un diagnostic varză, nimic concret. De asta prefer chestiile simple, clare și ușor de controlat: viraj la ora 10 înseamnă că nava își schimbă traiectoria spre ora 10, punct.

- Ce ai făcut azi toată ziua? Hai că vreau să mă lămuresc. Poate există o explicație. - încercă

Ivan să mă tragă de limbă.

- Cart, ședință, simulare, masa de prânz, bla, bla - înșiram plictisită. Probabil că am o zi mai aiurea. Gata cu întrebările. Am chef de altceva.

Orice chestie lipsită de acțiune era pentru mine o chestie inutilă. Vedeam intergatoriul ăsta ca foarte inutil și i-am tăiat lui Ivan orice cale de a continua. Voiam să fac ceva care să mă relaxeze. Oare ce puteam face?

Clătite! Da, bună idee.

Fără să scot o vorbă, m-am ridicat brusc de pe canapea și am început să-mi adun pe masă ingredientele. Lapte praf, ouă .. tot praf... avantajele călătoriei în spațiu, făină, zahăr... Măinile lucrau iute, telul se învârtea cu precizie.

Ivan ridică mirat ochii de pe grafic:

- Unde-ai fugit? Ce faci?

- Clătite, i-am răspuns sec.

- Eu sunt în mijlocul unei chestii importante și tu faci clătite?

- Da, i-am replicat fără să-l privesc.

- Laura, treaba-i serioasă, vreau să continuăm testele.

- Nu acum. Am treabă.

- Uite cum facem, îți lipesc senzorii pe frunte și după aceea poți să faci ce vrei tu, fără întrebări, fără teste, bine?

M-am oprit din învârtit telul și l-am privit neîncrezătoare:

- Adică vrei să fiu cobai toată ziua, cu mizeriile alea lipite pe cap?

- Cam da, gândi rapid, după care plusă mijind ochii: și toată noaptea.

- Nu-ți forța norocul, i-am replicat amenințându-l cu telul. Îți ajunge ziua, perversule.

Încercă să mă convingă folosind cea mai insistentă și rugătoare privire de care era în stare. Am rămas fermă pe poziții:

- Ziua și basta, îți ajunge.

- Of, of, bun și atât.

A decolat cu viteză spre infirmerie. După câteva minute, gâfâind, a revenit triumfător cu o valijoară plină cu chițibușuri. Cât timp s-a odihnit compoziția de clătite, am stat cuminte până m-a transformat într-un cyborg cu 4 senzori sclipitori în jurul capului. După ce și-a admirat opera, mi-a mulțumit cu un sărut părintesc pe frunte și s-a așezat la masă urmărind datele de pe tabletă. Indignată, m-am strâmbat la el cum puteam eu mai bine.

- Am văzut asta!

Am realizat că mă urmărea și pe camere.

Studiu integrat, dar și ingrat. Bine că am refuzat monitorizarea din timpul nopții.

- Hai continuă, ce te-ai oprit. Vreau clătite!

Tigaia încinsă a început să își facă treaba, mirosul plăcut s-a împrăștiat prin bucătărie. Am uitat cu totul unde sunt. Mă simțeam acasă. Mă așteptam din clipă în clipă să-l văd pe tata amușinând prin străchini.

- Ce se petrece aici? Miroase bine! Puștiul intrase tiptil și privea curios tigaia. Clătiteeee! Laura învârte clătite! și ca un apucat a ieșit din bucătărie să dea vestea celorlalți.

- Hmm, se pare că ai devenit celebră cu clătitele tale, bombăni Ivan, cam supărat că experimentul lui va căpăta mai multe variabile și va fi greu de urmărit.

- Laura învârte clătite, se auzi din depărtare vocea veselă a lui Grig.

Deși avea cel mai mare coeficient de inteligență din echipaj, încă nu s-a maturizat. Mai marii Agenției Spațiale Române s-au zbatut mult să-l achiziționeze. Obişnuia să spargă coduri și criptări doar de amorul artei. Se spunea că, din pivnița casei părinților, pe când avea numai 12 ani, hălăduia liber printre fișierele guvernului după ce trecuse de vreo 15 bariere informatice. La cei 20 de ani ai lui era încă pus pe șotii.

- Și să mai spui că binele nu se întoarce niciodată, declară Irina cu bucurie în glas de îndată ce intră pe ușă. Chiar nu aveam idee ce să mai gătesc în seara asta, bună idee.

Lute ca o săgeată, puștiul se strecură pe lângă ea, înșfăcă din suport o farfurie și se înființă pofticios lângă mine. Avea o mutră de milioane, ca un cățel care cerșea. Dacă ar fi avut coadă, sigur ar fi fluturat-o strașnic. Molipsită de veselia lui, i-am aruncat o clătită direct în farfurie și totul a devenit un joc.

Obosiți de atâtea verificări și ațâțați de strigătele vesele, au apărut bătrânii echipajului.

Bădia a prins din zbor o farfurie aruncată de Irina și a intrat în joc. A prins câteva clătite și le-a înmânat ceremonios căpitanului care ne privea cu înțelegere. Era conștient că echipajul avea nevoie din când în când de relaxare.

Ivan a negociat cu puștiul să-i prindă câteva clătite, dar nu a obținut nimic până nu a pus tableta deoparte. Dintr-un ungher dosnic al cuhniilor spațiale, Bădia dibăci un clondir cu sirop aromat de brad.

Ca prin minune, chitara Irinei își făcu apariția și ne-am lăsat cu toții cuprinși de veselie.

Aluatul s-a isprăvit, clătitele dispăruseră și Irina deja spăla vasele. Grig i-a sărit în ajutor purtând un șorț haios cu căpșuni, spre amuzamentul total al lui Ivan.

Cu burțile pline și sufletele împăcate ne-am ridicat cu gândul să ne îndreptăm spre cabinele noastre. Trecând pe lângă căpitan l-am abordat:

- Ați reușit să lămurii povestea cu hublourile?

Fruntea căpitanului se înnegură.

- Încă nu. Nu am găsit nicio explicație logică. Toate sistemele funcționează corect, singurul

indiciu ar fi temperatura exagerat de scăzută a sticlei, dar nu știm ce o cauzează. Am trimis ceva gândaci afară să verifice structura învelișului. Dar cu senzorii de pe fruntea ta ce-i?

- Pe Ivan l-au apucat experimentele paranormale. Crede că eu sunt cauza, ceva în legătură cu undele delta.

- Undele cerebrale? Îngândurat, căpitanul își scărpină urechea. Ivane, dă-te aproape.

Basarabeanul bucuros că își poate prezenta teoria, înșfăcă tableta, își trase un scaun lângă căpitan și începu să explice însuflețit. Am urmărit câteva minute vorbăria lor. Nu pricepeam mare lucru așa că i-am lăsat să despice firul în patru și m-am retras. Puștiul trecu zburdând pe lângă mine, se întoarse brusc și mă sărută pe obraz:

- Sărut mâna pentru clătite, bune tare! făcut o reverență împiedicată și dispăru pe coridorul dinspre punte. Mi-am amintit că era de cart.

- Noapte bună, Lăurice! - vocea Bădiei era blândă ca a unui bunic. Ar fi bine să folosești pătura electrică, să nu mai ai surprize. O setezi pe automat, bine?

- Bine... tati! l-am asigurat făcând aluzie la sfătoșenia lui.

Dădu din cap dojenitor și reveni la explicațiile lui Ivan mormăind:

- Copiii din ziua de azi...

Încercând să nu mai privesc spre hublou, m-am pregătit de culcare. Am ascultat sfatul bătrânului și am scos pătura electrică din dulap. *Bine că nu-s de cart*. Curând căldura m-a învăluit și am uitat de toate.

Aerul rece și proaspăt îmi înțepa obrații. Brazii acoperiți cu zăpadă abia dacă se deslușeau în lumina arctică. Străfulgerată de un gând mi-am privit mâinile și picioarele. Blănița albă ce-mi înfășura picioarele mă liniști pe loc, iar mânușile cu un deget erau călduroase.

Ce căutam eu aici?

Nu mai conta. Știam doar că trebuie să urc. Mi-am fixat ca reper vârful dealului din față și am pornit la drum.

„Nici noapte, nici zi” mi-am amintit că citisem într-o carte despre strălucirea bizară ce lumina nopțile polare.

Înaintam cu repeziciune pe poteca lată dintre brazi. Curând am ajuns în punctul cel mai înalt. Păcat că lumina era atât de slabă și nu puteam vedea departe.

O licărire ciudată îmi atrase atenția spre cer. Presimțeam ceva. Inima începu să-mi bată cu putere.

Preț de câteva minute am închis ochii și mi-am concentrat atenția pe bătăile inimii, respirând lent pentru a mă calma. Era o tehnică utilă pe care o învățasem de la bătrânul maestru de tai-chi de

la școala de pilotaj.

1, 2, 3, inspiră, 1, 2, 3, expiră...

Înima și-a reluat ritmul normal și am deschis ochii. În acel moment văzduhul a explodat în mii de culori. Draperii diafane țesute din lumină unduiau pe cerul înstelat. Culorile se amestecau cu repeziciune pe măsură ce strălucirea creștea sau scădea în intensitate.

M-am lăsat copleșită de grandoarea aurorei boreale și am refuzat complet să-mi amintesc explicația ei științifică.

Pentru mine, acum, era magie!

Magie care, spre uimirea mea, începuse să coboare lin spre locul unde rămăsesem mută în contemplare. Cu cât cobora, aurora creștea în intensitate, culorile se succedau rapid. Simțeam vibrații ciudate în jurul meu.

În acel moment din unduirea multicoloră s-a desprins ceva. Ceea ce la început părea o formă nedefinită s-a dovedit a fi o entitate.

Părea vie. Avea cap și trup. Nu-i deslușeam chipul, lumina era prea puternică. Plutea în jurul meu analizându-mă atent. O căldură stranie m-a învăluit când s-a oprit în fața mea.

Forma aproape umană a feței îmi potoli neliniștea. Ochii mari cu străluciri de stele mă priveau cu mirare. În jurul feței translucide dansau mii de aurore ce-mi dădeau impresia de plete. Restul corpului era doar unduire, nu puteam stabili o formă sau o culoare anume.

M-am concentrat asupra feței încercând să deslușesc detalii, dar ochii mă atrăgeau hipnotic. Neliniștea a dispărut complet.

- *Laura Laura* un glas familiar se auzea foarte aproape, dar încet.

Vocea părea prea umană pentru chipul ce-l aveam în față, prea umană...

- *Laura!*

Făptura se risipi brusc lăsând locul întunericului deplin.

- *Laura!*

Irina mă striga îngrijorată, scuturându-mi puternic umărul amorțit.

- Ce-i? Unde arde? am protestat supărată că mi-a spulberat visul.

- Căpitanul are nevoie de tine pe punte.

- Probleme?

- A sosit un mesaj urgent de la Agenție, se pare că trebuie să faci ajustări de traiectorie.

După 2 minute, echipată complet, alergam spre punte.

Puștiul, cu părul vâlvoi și o figură somnoroasă, sorbea cafea dintr-o cană imensă. Căpitanul citea cu atenție mesajul de pe tableta plină de abțibilduri haioase a lui Grig. Părea o scenă desprinsă dintr-un film ciudat.

Încă îmi vâjâia capul. Am mormăit un salut, m-am strecurat pe lângă căpitan și m-am așezat conștiincioasă la consola mea. Grigore savura cafeaua fierbinte ce își răspândise aroma în aerul încremenit de pe puntea de comandă.

- Mda, cam tot ce-i aici e pentru tine, spuse căpitanul și îmi întinse tableta.

Am recunoscut sigla Biroului de Navigație și Matematică Spațială - „cocorul cu capul în stele” cum îl alintam noi. La final mesajul purta o semnătură celebră.

- Dacă l-au scos pe bătrân din bârlog înseamnă că e ceva important, gândi puștiul cu glas tare.

Bătrânul la care se referea Grig nu era altul decât marele matematician Alexandru Mitru care, împreună cu alte câteva genii în informatică, microelectronică și tehnică spațială, puseseră la punct întregul sistem de navigație al Nălucii.

- Deviere de traiectorie? am ridicat privirea spre șef. Era îngrijorat.

Abaterea de la ruta noastră era suficient de mare să ne încurce binișor planurile. Trebuia să facem modificarea astăzi, exact la ora 11.23 (Ora Nălucii coincidea cu ora Bucureștiului). Aveam în mesaj toate coordonatele. Din instinct am privit ceasul: 4:30.

- Dacă nu ți-i cu supărare căpitane, vreau să mai arunc o privire peste calcule.

- Cum crezi, dar sunt sigur că Sandu a verificat și para verificat.

Căpitanul era singurul om din Agenție care își permitea să-i spună profesorului Mitru pe numele de alint. Au trecut prin multe împreună, în special pe vremea Războiului Paradoxal. În perioada când îmi făceam studiile la Academie, legendele despre aventurile spațiale ale celor doi veterani mi-au dat curaj să depășesc orice obstacol.

- Mă ții la curent, bine? Grigore, să văd toate astea în jurnal, pui în gardă tot poporul. Rămâi cu Laura, sigur are nevoie de tine.

- Înțeles! răspunse puștiul militărește ducând mâna spre chipiul imaginar.

Rămasă pe punte am început să disec fiecare fragment al transmisiei pentru a înțelege mai bine situația.

Puștiul se tot foia în scaun. Știam ce vrea, dar de data asta l-am ignorat pur și simplu. Problema era prea gravă pentru a fi tratată cu ușurință.

- Grig, scoate-mi un raport cu datele telemetrice începând cu 15 februarie. Adaugă și o simulare astrală. Vreau să văd ce au omis capetele luminate la calculele inițiale de s-a ajuns aici. S-a supus fără o vorbă.

Am trecut consola în modul exclusiv de calcul și am început să analizez informațiile. Vedeam în minte traiectorii ale planetelor, sateliților și altor obiecte ce își făceau veacul prin spațiu.

- Unde naiba văd aștia aici cometa 458? Puștiule, mesajul mai avea ceva atașat?

- Da, o spațiograma de la Licurici. E descărcată deja în tabletă.

Telescopul spațial Licurici, lansat cu vreo 6 luni înaintea începerii expediției, se ocupa exclusiv de monitorizarea noastră.

Pe imaginea marcată cu coordonate spațiale și temporale apărea silueta prelungă a unei comete.

- Caută-mi citirile senzorilor noștri din 5 martie din jurul orei 2:23. Se pare că am trecut foarte aproape de 458, trebuia să o vedem.

- Senzorii exteriori nu indică nimic deosebit la acea oră. Am doar o singură fluctuație în câmpul gravitațional intern, pentru care computerul a aplicat o corecție automată. Înseamnă că a fost în intervalul de toleranță.

Am refăcut calculele introducând noua variabilă și am ajuns la rezultatul profesorului. Dar nu-mi dădea pace gândul că am trecut atât de aproape de un corp ceresc și senzorii nu ne-au avertizat.

- Grig, informează pe toată lumea să facă verificări la toate sistemele, în special în intervalul 02:00 - 03:00 din data de 5.

- Da, da, știu, mi-a spus și căpitanul.

M-am ridicat și am pornit cu hotărâre spre cabina căpitanului.

- Intră, am auzit din spatele ușii glisante.

Căpitanul era în fața consolei. Holograma cu contururi clar definite ce plutea deasupra biroului derula o serie de scheme ale Nălucii.

- Gând la gând, i-am spus arătând spre încrengătura de legături luminoase.

- Da, am luat la puricat senzorii. Un obiect atât de mare nu putea să treacă neobservat.

- Ai văzut și fluctuația gravitației interne?

- Da, cauza ei e clară și reală. Un obiect de mărimea lui 458, aflat la 150 km distanță, sigur a provocat anomalia. Problema e cu senzorii exteriori. La 150 km trebuiau să urle și senzorii de proximitate, nu doar cei distali.

Mări detaliul hologramei și am parcurs împreună sectorul frontal al navei.

- Ai refăcut calculele? mă întrebă fără să ridice ochii de pe o joncțiune plasmatică.

- Da, totul e pregătit. La ora 11 ar fi bine să fim cu toții pe punte.

- Cât e acum?

- Șapte fără 10.

- Ne vedem la discuția de dimineață. Te rog, treci pe la Bădia. Să-și pregătească gândacii pentru o excursie pe afară.

În drum spre sala mașinilor am refăcut în minte evenimentele zilei de 4 martie încercând să descopăr măcar un mic indiciu al întâlnirii cu 458. Secvențele mi se derulau cu viteză în minte, brusc toate imaginile au dispărut lăsând loc unui câmp înghețat.

FRIGUL - PRIMUL VIS!

Gândul m-a izbit în plin. Mi-am amintit și visul din care m-a trezit Irina chiar azi. Al doilea val de amețeală m-a făcut să mă sprijin de o arcadă de rezistență.

Să fie oare o legătură?

Mai era și problema hublourilor înghețate.

Trebuie să vorbesc cu Ivan. Ceva este necurat la mijloc.

Bădia era deja în sala mașinilor, își punea în ordine trusa. Irina, precaută, trezise pe toți.

- Neața. Ce-i cu tine? Ești albă ca varul!

- Nimic, am încercat să ascund neliniștea prin care treceam. M-am trezit cam brusc.

- Aiurea, ești trează de mai bine de 3 ceasuri. Am citit și eu mesajul, hai că nu-i chiar așa de grav. Corectăm traiectoria și gata, îmi spuse el împăciuitor.

- Nu-i vorba de traiectorie. Faza e că exact în noaptea de 4 spre 5 martie a fost tărașenia cu hubloul înghețat.

- Așa și?

Mă privea insistent de parcă voia să citească răspunsul de pe fruntea mea.

- Coincidență! a declarat mulțumit că a găsit o ieșire „onorabilă”.

L-am privit cu neîncredere. Tocmai el, maestrul scepticismului și adeptul teoriei conspirației, să-mi trântescă în față cuvântul „coincidență”? Nu-mi venea să cred. Totuși știam că dincolo de fruntea senină se declanșase deja o luptă crâncenă cu lăstarii îndoielii. Masca nepăsării o purta numai pentru liniștirea spiritelor.

- Dacă zici tu... am dat din mână intrându-i în joc. Vezi, să-ți pregătești „copiii” pentru excursie. Șeful vrea să verifice ceva afară. Treci pe la el să te lămurească.

- Asta și făceam.

- OK, și la ora 11 să fii pe punte. Baftă!

- Mulțam fain, îmi răspunse în stilul lui caracteristic.

- Neața Ivane !
- Dobrii! îmi răspunse doctorul cu o mutră intrigată. Dar ce vânt te aduce pe la mine?
- Nu mi-ai zis nimic de rezultatele experimentului. Cred că-i cazul să o faci.
- Încă nu mi-am format o părere clară. Dar de ce?
- Ai citit ultima informare?
- Cea cu cometa de ne-a abătut din drumul nostru?
- Și nu ți s-a părut nimic bizar?

Mă privea de parcă picasem de pe altă planetă.

- Frantz, primul vis cu frigul și hubloul înghețat! - aproape am strigat la el încercând să-l trezesc din amorțire.

- Crezi că au legătură?

- Nu ți se pare ciudat că au avut loc cam în același timp? 5 martie la 2:23 cometa a fost cel mai aproape de noi și tu m-ai trezit la 2:45.

S-a lăsat tăcerea. Ivan mă privea năucit. S-a ridicat brusc și a înșfăcat tableta. Căuta cu înfrigurare înregistrările EEG din ziua cu pricina. Se opri ca fulgerat:

- Cum adică primul vis? S-a repetat?

I-am povestit pe nerăsuflăte visul cu creatura coborâtă din aurora boreală. Îmi sorbea cuvintele precum colibri nectarul.

- Laura, tu îți dai seama?! Chestia asta trebuie analizată foarte atent. Musai trebuie să deslușim tâlcul. Dacă nu e coincidență, înseamnă că tu ai puteri paranormale.

- Paranormal pe naiba, cometa aia a trecut nevăzută de senzori. Ți se pare normal? Pe 4 martie Bădia a făcut o verificare completă și era totul în ordine, am citit chiar eu raportul în cart.

- Soro, chestia asta trebuie discutată cu toți. Sunt sigur că fiecare a sesizat ceva ciudat în acea zi.

Privirea îi coborî pe tabletă în căutarea unui răspuns.

- Trebuie să pregătesc devierea, mai vorbim după.

- Am scos gândacii afară. Vezi și tu înregistrările. În afară de frig și obișnuitele particule din vântul solar nu au găsit nimic. Bădia îi întinse tableta translucidă căpitanului.
 - Vasile, ceva mișună pe afară, o simt. Copila asta are cel mai limpede creier din toți. Simte și ea.
 - Crezi că ne-au venit în întâmpinare?
 - Gândește și tu, din toate mesajele primite de la El, ți s-au părut înapoiți? Știau cam multe despre Pământ și mă îndoiesc că informațiile erau doar de la sonda aceea veche. Ceva îmi spune că ne-au vizitat planeta și nu o singură dată.
 - Ștefane, mesajul era pașnic, dacă ar fi vrut să ne distrugă, o făceau de mult. Eu zic să avem încredere în steaua noastră și să ne continuăm drumul. Dacă nu voiau să-i căutăm, nu ne trimiteau mesajul. Nava e solidă și câteva episoade de hublouri înghețate nu-s motiv de panică. Monitorizăm mai atent tot și analizăm cu grijă toate datele. Boții pot repara orice. Rezervele de energie sunt mai mult decât suficiente. Sunt convins că o scoatem la capăt cu bine.
 - Să sperăm că-i așa cum spui... Mă tot gândesc dacă să-l trezesc pe Severin.
 - Să facă ce? Să pună mâna pe armă? Împotriva cui? Lasă-l în plata Domnului. La cât îi de paranoic ar crede că biata Laura e posedată de demoni și că nava e bântuită de fantome. Fix asta ne mai lipsește.
 - Ei, posedată pe naiba. E mai lucidă ca noi toți la un loc. O cunosc foarte bine și știu ce-i poate capul. Cred că ea percepe la alt nivel ceea ce eu simt din instinct.
- Discuția luă sfârșit brusc la semnalul „toată lumea pe punte”. Au pornit în tăcere către punte purtând povara secretului misiunii.

Cu ochii pe înregistrările din seara de 5 martie, Ivan plasa pe ecranul consolei informațiile rezultate.

Un vârf EEG delta îi atrase atenția și extrase înregistrările video corespunzătoare. Urmări cu atenție întreaga înregistrare focalizând imaginea Laurei.

Nimic neobișnuit, nici un moment de pierdere a atenției, nimic din comportamentul ei nu confirma valoarea ciudată de pe EEG. Revăzuse înregistrarea de vreo șase ori.

Era pe punctul să renunțe când își mută privirea de pe fața Laurei spre hubloul bucătăriei ce se vedea în fundalul înregistrării. Era acoperit cu flori de gheață. Apropie imaginea.

Nu era gheața opacă, amorfă pe care o văzuse pe hubloul de la infirmerie. Erau cristale perfecte, de o frumusețe rară, întruchipând frunze și flori fantastice, plăsmuite parcă într-o lume de vis. Nu mai văzuse așa ceva de când era copil și petrecea iernile geroase în casa bunicilor aproape de Soroca.

Derulă înregistrarea de la început și urmări cadru cu cadru sincronizând cu valorile indicate de EEG.

La momentul vârfului delta de pe EEG, între florile țesute parcă de o mână nevăzută apărură un chip cu ochi mari ca de copil mirat.

Se ridică speriat din fața ecranului. Încercă să-și domolească bătăile puternice ale inimii. Deși medic cu experiență, îi era greu să accepte ciudățeniile. Știa că trebuie să existe o explicație.

Împins de curiozitate, reveni asupra ecranului și derulă înapoi până la apariția chipului. Lăsă înregistrarea să curgă înainte, la viteză foarte mică. În toate cele două minute cât a durat fenomenul, modelul cristalin din jurul chipului și-a schimbat forma de șapte ori, ca și cum urmărirea starea emoțională exprimată de acel chip misterios.

Proiecție telepatică? Dar ce anume putea determina asta. Să fi fost Laura sursa?

Avertismentul „toată lumea pe punte” îl smulse din meditație. Își privi ceasul, era raportul de dimineață.

Căpitanul Sofian ne numără din priviri și deschise ședința:

- Ați aflat toți noutățile, așa că, trec direct la organizarea operațiunii de azi. Cereți, mă privi scurt apoi urmăriți folia translucidă cu proceduri, refaciți planul de navigație și revedem împreună etapele operațiunii de corectare a traiectoriei. Teodorescu, pregătești consola de rezervă și înregistratoarele, securizezi la maxim toate fluxurile de date și mai faci un backup. Maței, verifici ancorarea containerelor din depozite și dacă e cazul pui varanii la treabă. Să echilibrați cât mai bine nava. Vezi să dai adunarea boților de pe afară, să nu-i pierdem. Vasilian, pregătești serele ca pentru sling și sigilezi tot la bucătărie. Polcovnic, faci o vizită pasagerilor noștri și la containerele speciale. Le pui pe modul sling, să nu zdruncinăm pasagerii.

Aproape uitasem de cei doi pasageri ai Nălucii. Lingvistul american Nico Sanders și maiorul Eliodor Severin călătoreau într-un soi de stază în „borcanele” lor. Doar Ivan le călca zilnic pragul și le verifica semnele vitale.

Agencia a decis acest mod de călătorie pentru ei, atât pentru a experimenta metoda, dar și pentru economie. Nu prea am priceput ce așa mare economie făceau dar, era alegerea lor.

- După deviere: Maței - continuăm verificarea senzorilor. Polcovnic - îmi prezinți în extenso tot ce ai aflat despre anomalie, am primit nota de la tine.

Ne-am uitat unii la alții intrigați. Ivan confirmă cu un „clar” abia șoptit. Fără alte explicații, căpitanul continuă:

- Vasilian - verificare microbiologică completă interior și exterior, să nu-ți scape niciun ungher. Teodorescu - după ce trimiți rapoartele la centru, ieși la purcat toate datele de la senzori și faci un raport detaliat cu toate modificările înregistrate, chiar și cele de sub limitele de toleranță. Făcu o pauză de gândire după care continuă:

- Cereți... să vii și tu la discuția cu doctorul.

Privind spre Ivan, am înțeles că „nota” mă interesa direct.

- Asta-i tot, fuguța la treabă și ne vedem cu toții pe punte la ora 11. Orice ciudățenie apare, mi-o raportați direct.

Deși făcea zilnic verificarea celulelor de stază, pe Ivan îl treceau fiorii de fiecare dată când călca pragul încăperii.

Procedeu a fost pus la punct de americani cu mult timp în urmă. Bogătașii au investit enorm crezând că această himeră îi va proteja de ororile războiului. Din păcate cu atât au rămas sărmanii, trupuri neînsuflețite plutind în borcane uriașe umplute cu soluții speciale. Navele alianței petrolului tocaseră mărunț, fără milă, întreg teritoriul american. Au rezistat doar facilitățile ascunse sub tone de pământ și beton. Supraviețuitorii, mai puțin de câteva mii, prea traumatizați să mai poată trăi pe un pământ pârjolit, au ajuns pibegi prin alte țări ducând cu ei povara grozăviilor prin care au trecut.

Nico era cam de aceeași vârstă cu Grig, doar că mai scund și ceva mai rotofei. Considerat un copil-minune, știa toate limbile cunoscute ale națiilor Pământului. Suferea de o boală genetică rară ce-i afecta inima, de aceea oficialii au decis să-l scutească astfel de lungul drum. O grijă în plus pentru Ivan, care trebuia să transmită datele lui în raportul zilnic.

Severin, militar și patriot până în măduva oaselor, își dovedise calitățile în multe bătălii celebre.

Cam rigid, gândi medicul amintindu-și unica lor întâlnire.

Vom avea mult de furcă cu el, încercă să-și imagineze ce reacție ar putea avea la situația Laurei.

De ce tocmai Laura? Îi era dragă tare, mai ales când îi imita accentul. Îl fascina atât ca psiholog, dar și ca om. Ciudățeniile ei l-au atras încă de pe vremea când îi umplea spitalul cu răniți. După un transport cu peripeții, deși rănită serios, a refuzat să rămână în spital pe motiv că nu suporta medicii. De fapt Ivan știa prea bine, voia să salveze cât mai mulți oameni.

Oare ce ascunde creierul fetei ăsteia?

Citise despre multe cazuri interesante studiate de ruși și regăsea multe aspecte parapsihologice pe care subiecții studiați și le dezvoltaseră în nenumărați ani de exerciții.

Telepatie, telekinezie și altele asemenea înregistraseră valori ridicate în undele delta, dar niciodată atât de mari.

Se scutură de gânduri și își focaliză întreaga atenție spre cei doi pasageri. Aplică rapid și precis setările pentru modul sling și asigură recipientele.

Cu fruntea înnegurată, Bădia transmise boțiilor comanda de revenire la interior și-i urmări

cuibărindu-se cumiști în locașul lor din depozitul cu unelte.

Citind rapid inventarul depozitelor mari, observă că trebuiau mutate trei lăzi de peste 500 de kg fiecare pentru a echilibra Năluca. Chemă varanii.

- Tulai că urâți mai sunteți, le spuse pe un ton amuzat și-i puse la treabă.

Cu mișcări lente, dar precise, ce imitau adevăratele reptile, varanii se strecurau sub lăzile grele și le purtau pe spinările puternice până la noua locație.

În scurt timp Năluca era echilibrată. Porni în pas alert spre sala mașinilor să mai verifice încă o dată starea motoarelor de impuls, deși știa foarte bine că era totul în ordine.

Un gând negru îl urmărea în permanență: *Ce-i cu senzorii?*

Sub cupola intens luminată a serei era forfotă mare. Buburuzele mutau ghivecele în adâncituri special create în consolele suprapuse.

Concepută pe patru etaje distincte, sera era de fapt o imensă fermă hidroponică, menită să asigure înmprospătarea cu oxigen a aerului și hrana proaspătă a echipajului. În același timp trebuia să recircule toate deșeurile rezultate în viața de zi cu zi pe navă.

Un ecosistem vegetal bine pus la punct, întreținut cu ajutorul unor boți simpatici pe care Irina îi pictase în roșu cu buline negre și-i boteză buburuze. Grig s-a amuzat copios la programarea lor. Se oprea la fiecare mișcare transformată în linii de comandă și se prăpădea de răs când mogâldețele făceau câte o tumbă caraghioasă.

Suflet de artist, Irina a avut grijă să ceară tehnicienilor ca toți insectoboții să aibă forme de albine, fluturi și libelule, singura lor menire fiind polenizarea.

Pentru ea sera nu era doar un mijloc de hrănire a echipajului. Era paradisul ei.

A sigilat cu grijă fiecare bazin hidroponic, a închis câteva vane, a mângâiat drăgăstos o salvie înflorită și a savurat parfumul florilor lămâiului de la intrare. A dat stingerea ajutoarelor ei care s-au refugiat într-o nișă în formă de fagure și a sigilat trapa ce făcea legătura cu holul principal al Nălucii.

Paradisul ei era acum în siguranță.

(va urma)

Experimentul Doctorului Heidegger

by Nathaniel Hawthorne

<http://fanzin.clubsf.ro/experimentul-doctorului-heidegger/>

Doctorul Heidegger, acel om foarte neobișnuit, invită odată patru prieteni la o întâlnire în biroul său. Trei dintre ei erau domni în vârstă, cu bărbi albe, domnul Medbourne, colonelul Killigrew și domnul Gascoigne, și mai era și o bătrânică firavă al cărei bărbat murise, astfel că i se spunea văduva Wycherly.

Cu toții erau persoane bătrâne și triste, care nu avuseseră parte de noroc în viață. Când fusese tânăr, domnul Medbourne își pierduse toată averea într-o afacere planificată prost. Colonelul Killigrew își irosise sănătatea și cei mai frumoși ani desfătându-se cu femei și băutură. Domnul Gascoigne era un politician falit, având un trecut întunecat.

Cât despre văduva Wycherly, se spune că fusese cândva o mare frumusețe. Însă unele povestiri șocante despre trecutul ei îi făcuseră pe cetățenii din oraș să o respingă. Deci, ea trăia mai mult singură.

Merită menționat și faptul că fiecare dintre acești trei bărbați îi fuseseră iubiți în tinerețe văduvei și că fuseseră la un moment dat pe punctul de a se ucide unul pe altul pentru ea.

„Dragii și vechii mei prieteni”, spuse doctorul Heidegger, „Aș avea nevoie de ajutorul vostru într-unul dintre micile mele experimente.” Le făcu semn să se așeze.

Biroul doctorului Heidegger era un loc foarte straniu. Camera întunecoasă era plină de cărți, pânze de păianjen și praf. O oglindă veche, care atârna între două rafturi cu cărți, se spunea că arăta fantomele tuturor pacienților morți ai doctorului.

Pe un alt perete atârna un tablou înfățișând o tânără femeie, pe care doctorul Heidegger ar fi trebuit să o ia de soție cu mult timp în urmă. Însă ea murise în noaptea dinaintea nunții, după ce băuse una dintre doctoriile lui. Cel mai misterios obiect din cameră era o carte mare, învelită în piele neagră. Se spunea că era o carte de magie.

În după-amiaza de vară a povești noastre, o masă neagră fusese așezată în mijlocul camerei. Pe ea era o vază de sticlă. Patru pahare erau de asemenea pe masă.

Doctorul Heidegger era renumit pentru experimentele sale neobișnuite. Însă cei patru oaspeți ai săi nu se așteptau la nimic foarte interesant.

Doctorul luă cartea de magie. Dintre paginile sale scoase un trandafir vechi și uscat.

„Acest trandafir”, spuse doctorul, „mi-a fost dat acum cincizeci și cinci de ani de către Sylvia Ward, al cărei portret este pe acest perete. Ar fi trebuit să-l port la nunta noastră. Ați crede că ar fi posibil ca acest vechi trandafir să poată înflori din nou?”

„Nicidecum!” spuse văduva Wycherly întorcându-și capul. „Ai fi putut la fel de bine să întrebi dacă fața plină de riduri a unei femei bătrâne ar putea înflori din nou.”

„Priviți!”, răspunse Doctorul Heidegger.

Se întinse către vază și aruncă trandafirul uscat în apa pe care aceasta o conținea. Curând, o schimbare începu să se petreacă. Petalele zdrobite și uscate se mișcă și-și schimbă încet culoarea din maro în roșu. Și iată, trandafirul vechi de jumătate de secol arătând la fel de proaspăt ca în ziua în care Sylvia Ward i-l oferise iubitului ei.

„Un truc foarte frumos”, spuseră prietenii doctorului. „Care-i secretul?”

„Ați auzit vreodată de Fântâna Tinereții?”, întrebă doctorul Heidegger. „Exploratorul spaniol Ponce De Leon a pornit în căutarea ei cu secole în urmă. Dar nu a căutat unde trebuia. Dacă sunt corect informat, Fântâna Tinereții se află în sudul Floridei. Un prieten de-al meu mi-a trimis apa pe care o vedeți în vază.”

Doctorul umplu cele patru pahare cu apă de la Fântâna Tinereții. Lichidul produse bule mici, care urcară către suprafața argintie. Bătrânii oaspeți acceptară să bea apa, deși nu credeau în puterile sale.

„Prietenii, înainte de a bea...”, spuse doctorul, „ar trebui să vă trasați câteva reguli generale după care să vă ghidați când veți trece pentru a doua oară prin pericolele tinereții. Aveți o viață întreagă de experiență care să vă călăuzească. Gândiți-vă ce păcat ar fi dacă înțelepciunea și experiența nu v-ar servi drept ghizi și învățători.”

Cei patru prietenii ai profesorului râseră. Ideea că vreodată ar putea repeta greșelile tinereții li se păru hazlie.

„Atunci beți!”, spuse doctorul. „Mă bucur că am ales atât de bine persoanele pentru experimentul meu.”

Ridică paharele către buze. Dacă lichidul era cu adevărat magic, atunci nu ar fi putut să fie oferit unor ființe umane care să aibă mai mare nevoie de el. Cei patru arătau de parcă n-ar fi cunoscut niciodată tinerețea sau plăcerea. De parcă ar fi fost mereu acele creaturi slabe și nefericite care erau acum aplecate peste masa doctorului.

Băură apa.

Aproape imediat, oaspeții simțiră o îmbunătățire. O strălucire ca a soarelui le lumină fețele. Se priviră unul pe altul, închipuindu-și că o putere magică deja începuse să le netezească ridurile fețelor.

„Repede! Mai dă-ne apă din aceasta minunată!”, strigară. „Suntem mai tineri, dar suntem încă prea bătrâni!”

„Răbdare!”, spuse doctorul Heidegger, care urmărea experimentul cu calmul omului de știință. „Ați petrecut mult timp îmbătrânind. Sunt sigur că puteți aștepta jumătate de oră ca să întineriți!”

Le umplu paharele din nou. Cei patru băură lichidul dintr-o singură sorbitură. Alunecându-le pe gât, părea că le schimba întreg organismul. Ochii le deveniră curați și strălucitori. Părul li se schimbă din argintiu în nuanțe mai întunecate.

„Draga mea văduvă, ești minunată!”, strigă colonelul Killigrew, care privea cum semnele vârstei îi dispăreau de pe față.

Văduva fugi către oglindă.

Cei trei bărbați începură să se poarte în așa fel încât dovediră magia apei din Fântâna Tinereții.

Mintea domnului Gascoigne se orientă către chestiuni politice. Vorbi despre naționalism și despre drepturile oamenilor. De asemenea, își șopti sieși secrete.

În tot acest timp, colonelul Killigrew intonase cu putere cântece de pahar, plimbându-și ochii pe trupul cu forme armonioase al văduvei Wycherly.

Domnul Medbourne făcea socoteli în dolari și cenți pentru a finanța un prezumtiv proiect. Ar aproviziona Indiile de est cu gheață, legând balene de iceberg-urile polare.

Cât despre văduva Wycherly, ea stătea în fața oglinzii întâmpinându-și imaginea ca pe un prieten pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

„Dragul meu doctor”, se tângui, „te rog, mai dă-mi un pahar!”

Doctorul le umpluse deja paharele din nou. Era acum aproape de apus, iar camera era mai întunecoasă decât oricând. Dar o lumină ca a lunii străluci dinăuntrul vasei. Doctorul stătu pe scaunul său, privind. Bându-și al treilea pahar cu apă, cei patru oaspeți au fost surprinși de expresia misterioasă a feței doctorului.

În următorul moment, graba emoționantă a tinereții le inundă sângele. Erau acum în floarea vârstei. Își aminteau de grijile fără sfârșit, tristețea și bolile bătrâneții ca de un vis urât, din care se treziseră.

„Suntem tineri!”, strigară.

Oaspeții erau un grup de adolescenți veseli și plini de energie. Răseră de hainele de modă veche pe care le purtau. Strigară de veselie și alergară prin cameră.

Văduva Wycherly – dacă o asemenea tânără domnișoară putea fi numită văduvă – alergă către scaunul doctorului și-l invită la dans.

„Te rog să mă ierți”, îi răspunse doctorul încet. „Nu mai dansez de multă vreme. Dar acești trei tineri bărbați ar fi bucuroși să aibă o parteneră atât de frumoasă.”

Bărbații începură să se certe virulent pentru privilegiul de a dansa cu ea. Se adunară lângă geam, fiecare încercând să o prindă.

Atunci, printr-o ciudățenie datorată întunericului camerei, oglinda cea înaltă se spune că a reflectat siluetele a trei bătrâni cărunți, disputându-și o femeie bătrână și apusă.

Luptându-se pentru favorurile femeii, cei trei bărbați se întinseră brutal unul spre grumazul celuilalt. În încleștarea lor, răsturnară masa. Vaza se sparse într-o mie de cioburi, iar apa Tinereții curse într-un șuvoi strălucitor pe podea.

Oaspeții rămaseră nemișcați. O răcoare ciudată puse încet stăpânire pe ei toți. Îl priviră pe doctorul Heidegger, care-și ținea prețiosul trandafir. Floarea se ofilea și se usca din nou.

Oaspeții se uitară unul la altul și-și văzură chipurile schimbându-se înapoi. „Îmbătrânim atât de curând?”, se tânguiră.

Era adevărat. Puterile Apei Tinereții erau numai temporare.

„Da, prieteni, sunteți din nou bătrâni”, spuse doctorul. „Iar Apa Tinereții este vărsată pe jos. Însă chiar dacă ar curge într-un râu chiar la ușa mea, eu tot nu aș bea-o. Aceasta este lecția pe care mi-ați predat-o!”

Dar cei patru prieteni ai doctorului nu învățaseră nicio asemenea lecție. Hotărâseră într-o clipă să meargă în Florida și să bea de dimineață, la prânz și seara din Fântâna Tinereții.

(În traducerea lui Alexandru Lamba)

Cine se joacă cu noi la Gazetă

by Alexandru Lamba

<http://fanzin.clubsf.ro/cine-se-joaca-cu-noi-la-gazeta/>

Luna a trecut, autorii s-au înscris, eu am cugetat. Și-am zâmbit mulțumit. Recitând lista, am găsit cunoștințe vechi, autori îndrăgiți ai Gazetei. Evident, îi vreau pe toți! Foarte adevărat, unii au mult mai multă experiență decât alții, scriitura unora este fugară, a altora elaborată, unii mizează pe acțiune alții au înclinații spre detalieri... Și ce dacă? mi-am spus. Nu acesta e scopul experimentului? Să aducem cât mai multe idei laolaltă? Iar dacă multitudinea de stiluri este prețul pe care trebuie să-l plătim, atunci să-l plătim! Dar să încercăm să-l negociem un pic...

Avem sefiști - Luminița Dobrea, Daniel Boca, Bogdan Lazar și Lucian-Dragoș Bogdan, avem autori cu înclinații spre: fantasy - Alina Anghelache, psi-fantasy - Teodora Matei, sau fantasy de inspirație istorică - Florin Purlucă, avem un blogger și editorialist în persoana lui George Săuciuc, un autor care s-a remarcat mai ales prin mainstream - Cezar Pârlog și doi satiriști nemiloși - Alexandru-Ioan Despina și Mircea Manu-Muntean. Cum se vor înțelege? Probabil, de minune!

După cum bine profetea nenea Florin Purlucă, experimentul se va desfășura pe parcursul unui an întreg. Avem timp destul să medităm. Avem autori cu antecedente, fiecare având luna lui de lectură și inspirație. Toate condițiile pentru ceva măreț!

Am rumegat mult modul în care să atribui nume lunilor. Inițial m-am gândit la un algoritm de generare aleatorie a ordinii, - aveam la dispoziție câteva programe pentru acest lucru - apoi am crezut că ar fi o idee mai bună să întocmesc lista în ordinea înscrierii, apoi... mi-am dat seama că fiecare dintre aceste metode aducea cu sine un număr de neajunsuri (dintre care voi menționa numai că, din răutate, nu am vrut să-i acord domnului Săuciuc plăcerea finalului) și am hotărât să o fac după bunul meu plac. Nu vă voi spune considerentele pe care le-am avut în vedere, cum ar fi că cei mai de la începutul listei ar avea tendințe spre demaraje în forță sau că cei dinspre final ar fi cei mai experimentați, că aș fi plasat pe la mijloc persoane cu scriituri oarecum mai bombastice, sau că aș fi încercat să distribui uniform înclinațiile... Nu vă voi spune aceste lucruri deoarece ar trebui să iasă la iveală de la sine, pe parcurs. Iar dacă nu o vor face - mea culpa!

În fine, iată lista:

Daniel Boca - mai; (va alege și titlul)

Bogdan Lazăr - iunie;

Teodora Matei - iulie;

Cezar Pârlog - august;

Lucian-Dragoș Bogdan - septembrie;

Luminița Dobrea - octombrie;

Florin Purlucă - noiembrie;

Alexandru-Ioan Despina - decembrie;

Alina Anghelache - ianuarie;

George Sauciuc - februarie;

Mircea Manu-Muntean - martie. (va pune punctul final)

Și apoi - Alexandru Lamba - aprilie - prima recenzie.

Pe măsură ce vom înainta, veți vedea că autorii vor avea misiuni din ce în ce mai grele. Mai mult de citit, mai multe constrângeri. Însă sunt convins că vor ști să abordeze problemele.

Câteva sfaturi din partea subsemnatului: Ideea este să obținem o singură povestire, nu o colecție de povestiri scurte-scurtuțe. Nu vă înnoțați, așadar, firele narrative! (Nu se aplică pentru dumneavoastră, domnule Mircea Manu-Muntean, evident, dumneavoastră revenindu-vă foarte dificila sarcină de a face tocmai acest lucru.) Nu săriți de la S.F. la fantasy și înapoi, nu faceți amestecătură de genuri. Încercați să vă adaptați cursul acțiunii cu ce a fost scris anterior, eventual chiar și scriitura. Încercați să țineți raportul acțiune / descriere relativ constant. Nu este deloc interzis să introduceți un alt cadru de desfășurare față de cel existent, majoritatea povestirilor evoluând până la un anumit punct pe planuri paralele, însă păstrați mediul general, asigurați-vă că persoana care vă succede poate lega acțiunea într-o sinergie comună. Dacă nu o veți face chiar dumneavoastră.

Cam atât din partea prezentatorului, să înceapă spectacolul! Scena vă aparține, domnule Daniel Boca!

„New Rose Hotel”

by Marcel Gherman

<http://fanzin.clubsf.ro/new-rose-hotel/>

Pelicula cyberpunk „New Rose Hotel” (1998) este o ecranizare a nuvelei omonime a lui William Gibson, inclusă în volumul său de debut „Burning Chrome”. Având o regie semnată de Abel Ferrara, acest film poate fi considerat drept cea mai reușită adaptare cinematografică a creației lui William Gibson de până acum, dacă e să facem abstracție de faptul că și autorii filmului „Matrix” s-au inspirat în mare parte din proza celui mai important reprezentant al curentului. Recent a fost anunțat proiectul unei adaptări a romanului „Neuromancer”, proiect care fusese amânat timp de două decenii.

Prin procedeele inovatoare de operatorie și motaj pe care le prezintă. „New Rose Hotel” depășește cadrul cinematografiei de divertisment și ar putea fi inclus în categoria filmului de artă.

„New Rose Hotel” descrie povestea a doi mercenari urbani, pe nume X și Fox, interpretați de Willem Dafoe și Christopher Walken, ce acționează pe frontul invizibil al războaielor dintre corporații. Impresionează dialogurile dintre cele două personaje, transpuse cu succes pe ecran de niște reprezentanți ai unor școli actoricești compatibile. Anumite scene chiar par a fi improvizate.

Eroii filmului nu-și dau seama că au îmbătrânit și continuă cu obstinație să se joace de-a spionii, sfidând adevărul crud, acela că timpul lor a trecut. Ei intenționează să dea marea lor lovitură, sechestrându-l pe misteriosul Hiroshi, un savant de geniu specialist în bioinginerie. Mercenarii doresc să-l vândă pe Hiroshi unei corporații rivale, contra unei sume exorbitante. În rolul lui Hiroshi joacă cunoscutul grafician Yoshitaka Amano, șeful departamentului de grafică al studioului Square Enix, care a lansat faimoasa serie de jocuri Final Fantasy. Un rol important în acest plan îl are o femeie pe nume Sandii, seducătoarea perfectă, interpretată de Asia Argento.

Însă până la urmă operațiunea se transformă într-un dezastru total. Personajul lui Willem Dafoe face un gest absolut neprofesionist și se îndrăgostește de Sandii. Iar coroprația căreia urma să fie livrat Hiroshi îi trădează pe cei doi mercenari, le blochează conturile și pune niște asasini pe urmele lor. La fel ca în nuvela lui William Gibson, Hiroshi sintetizează și lansează un virus ADN-selectiv, reprogramat de un agent pentru a contamina o listă de persoane selectate.

Probabil cea mai interesantă scenă din film este finalul, în care eroul central se pomenește singur într-o cameră de hotel și reia din nou și din nou în memorie evenimentele anterioare. Este o modalitate ingenioasă de a transpune în cinematografie procedeul fluxului conștiinței din literatură. Aceste flashback-uri, ce amintesc cumva de o piesă muzicală în stil *dub reggae*, îl lasă pe spectator într-o stare de suspans.

Un interviu cu regizorul Abel Ferrara discutând despre filmul New Rose Hotel:

<http://youtu.be/FskaT9FcNsl>

„Insula” de Peter Watts

by Alexandru Lamba

<http://fanzin.clubsf.ro/insula-de-peter-watts/>

Peter Watts nu se citește pur și simplu, Peter Watts se studiază. El nu-ți povestește întâmplări, ci ți le explică din punct de vedere științific, intrând în cele mai mărunte detalii fenomenologice, provocându-ți mintea la un veritabil maraton printre concepte și obligându-o să le absoarbă. Când întorci ultima pagină a uneia dintre cărțile sale, te poți numi, fără falsă modestie, mai deștept. Pentru astfel de scriitori s-a inventat termenul de *Hard S.F.*, însă pentru Watts pare insuficient. De la biologie și genetică la mecanică relativistă și astronomie, de la sociologie la religie, textele sale evoluează cu naturalețe atletică, proiectând inteligent înțelepciunea umană spre noi și noi hotare.

Iar „Insula” nu face excepție. Deși se întinde pe puține pagini, prin câte are de spus este imensă. Obligându-ne să ne adaptăm unui mod de gândire inedit și oarecum străin, zugrăvind lumea exterioară numai prin insinuări și referințe vagi, ne pune în fața unei societăți perfect închise și foarte limitate a unei nave deschizătoare de drumuri prin univers, oferindu-ne perspectiva izolării de milenii la care protagoniștii sunt supuși. Trăind episodic, într-o permanentă alternanță conștientă - criogenie și într-o perpetuă dispută cu logica rece și mașinală, ei ajung să-și măsoare viețile cu ale stelelor și galaxiilor, însă, odată cu somnul lor, lumea exterioară se scurge pe lângă ei, apartenența lor la umanitate ajungând un concept la fel de îndepărtat ca parsecii pe care-i lasă în urmă.

Ce vor face ei atunci când se vor găsi în fața unei entități care, printr-o tristă împrejurare, le blochează calea? Îi vor înțelege strigătul disperat? Îi vor răspunde? Își vor forța trecerea distrugându-o, sau o vor salva? Va învinge calculul rece al eficienței traseului optim, sau omenia? Și care vor fi argumentele?

În imensitatea spațiului cosmic, cu toate necesitățile care derivă de-aici, lumea se schimbă, devine bizară, la limita de înțelegere și acceptare a omului contemporan. Legile sunt altele, judecățile pornesc de la premise distorsionate, constrângerile sunt deviate. Relațiile inter-umane, chiar și cele dictate de nevoile insurmontabile de sex sau afecțiune, se schimbă și ele, îmbracă alte forme, se alienează, însăși noțiunea de individ devenind iluzorie.

Însă, omul rămâne om. Iar legile firii nu pot fi alterate.

Peter Watts (n. 1958) Scriitor S.F. de origine canadiană.

Povestirea „Insula” se găsește, împreună cu multe alte informații despre autor, în [CPSF Anticipația nr. 1](#)

Gazeta SF

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

(c) Gazeta SF 2014